

EIR ØKONOMI:

Draghis fald: Begyndelsen til enden for euroen

Chefen for ECB Mario Draghis meddelelse var endnu et forsøg på vegne af Wall Street og de transatlantiske storbanker på at mørklægge deres bankerot; og endnu engang skete det på bekostning af befolkningerne i de synkende, europæiske økonomier.

Læs også: EIR FOKUS: [Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld](#)

Download (PDF, Unknown)

EIR FOKUS: ET GRÆSK FORSLAG: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld

En konference om statsgæld for hele Europa, i lighed med den konference, der førte til Londonaftalen om statsgæld fra 1953, der endeligt afgjorde Tysklands udenlandsgæld, er blevet foreslået af både det græske Syrizaparti og De uafhængige Grækere, og har skabt hovedoverskrifter i de europæiske medier.

Download (PDF, Unknown)

Eurozonen på randen af sammenbrud

20. jan. 2015 – Med euroen, der er ved at gå ned, og med glasskårene fra den schweiziske »flugt«-aktion, der flyver rundt i alle retninger, har eurozonen nu kurs mod starten på en massiv kvantitativ lempelse, og dernæst udsigten til et græsk krav om afskrivning af statsgæld i hele EU. Støtte til det græske Syriza-partis forslag om en gældskonference for hele Europa vokser, så vel som også Syrizas føring i meningsmålingerne i Grækenland før søndagens valg.

Tabene i finanssektoren efter den schweiziske nationalbank-aktion løber op i mange milliarder, og vokser fortsat, ifølge en undersøgelse fra Bloomberg den 19. januar. Citigroup, verdens største valutahandler, tabte mere end 150 mio. dollar; JPM Chase, 120 mio. dollar; Deutsche Bank tabte 150 mio. dollar og Barclays omkring 100 mio. dollar, og så videre. Hedgefonde tabte meget mere; men det, der vil have chokeret disse storbanker, er det faktum, at, i hvert enkelt tilfælde var tabene på forex/derivater pga. den schweiziske handling 5-6 gange større en den maksimale »risikoværdi«, som disse bankers modeller fortalte dem, at de *kunne* tabe på én dag. Danmark, Finland og andre ikke-eurolande i EU overvåges for at gætte på, hvem der næste gang hiver stikket ud.

En artikel i Londonavisen *The Guardian* den 17. jan. rapporterede om, at støtte til Syrizas forslag til en gældskonference for hele Europa vokser. *The Guardian* citerer Hans-Werner Sinns støtte til Syrizas forslag; UK-gruppen Jubilee Debt Campaign; Franco Caseli fra London School of Economics; samt »et voksende kor af eksperter«. I Irland støttede finansminister Andrew Noonan og vicepremierministeren

John Burton begge Syrizas forslag i sidste uge.

IMF's administrerende direktør, Christine Lagarde, gik, under et besøg i Irland, til modstand mod Grækenland i den størst mulige imperie-tone:

»En gæld er en gæld, og det er en kontrakt. Betalingsstandsning, omstrukturering og ændring af vilkårene har konsekvenser for underskriveren og tilliden til underskriveren«, sagde Madame.

Den europæiske Centralbank, som alle nu desperat er overbevist om, er på randen af at foretage massive opkøb af statsobligationer, har på det strengeste modsat sig enhver nedskrivning af den græske gæld, og har udelukket opkøb af græsk statsgæld via kvantitativ lempelse, fordi den er af »lav kvalitet«. Det tyske *Der Spiegel* rapporterede den 16. jan., uden at angive sin kilde, at Draghi har briefet Merkel og Schäuble den 14. januar om hans planer om kvantitative lempelse til ECB-mødet den 22. jan.;

»Planen forudser en begrænsning på 20 % til 25 % på opkøb af hvert lands gæld«

– undtagen for Grækenlands vedkommende, selvfølgelig. Denne »begrænsning« beløber sig til euro for i nærheden af 2-2,5 mia. dollar.

Sinn, chef for Økonomisk Forskningsinstitut, sagde til CNBC-Tv i et interview den 19. jan., at denne kvantitative lempelse vil udløse præcis den »schweiziske« flygtighed på markederne, men i større skala.

»[Bankerne] vil være lykkelige for at kunne sælge statsobligationerne, som de anser for at være delvist giftige, og de vil få en masse kontanter. Hvad vil de gøre? – De vil primært forsøge at bringe pengene til udlandet. Og det er de allerede begyndt på – som man ser i Schweiz«, sagde Sinn til CNBC. »Hvis vi ønsker at hjælpe regeringer,

der har problemer, så lad os gøre det – men lad parlamenterne beslutte, snarere end denne teknokratiske institution, ECB«.

Frankrig: Jacques Cheminade: Lad os ikke forpasse dette afgørende øjeblik

Dette er en erklæring af Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progrès, efter at han deltog i marchen i demonstrationerne i Paris den 11. september. Den originale erklæring kan læses på [Cheminades webside](#).

Denne søndag, den 11. januar, marcherede jeg i Paris sammen med mit lands folk. Jeg kunne kun beundre andagten, værdigheden og beslutsomheden hos denne enorme gruppe, der gik ud over politiske partier. »Jeg er Charlie, Jeg er jøde, Jeg er politibetjent, Jeg er muslim, Jeg er kristen, Jeg er franskmand, Jeg er verdensborger«, fortæller, hvad vi alle følte.

Det var vores plads at være der. Og følelsen af, og intet mere var som før, var der også.

I dag genoptages det politiske liv, dvs. fornuft, der er forpligtet til handling, uden skinhellighed. Det er nødvendigt omgående at identificere de ansvarlige: Vi må kræve, at Saudi Arabien, Qatar og alle de agenturer, der skabte disse Frankenstein-monstre, omgående stilles til regnskab. Vi må

lægge skylden på dem, hvad enten de er i London eller Washington, på Wall Street eller i City of London, i Riyadh eller Doha, der promoverer terrorisme eller hvidvasker de penge, med hvilke terroren finansieres, og håner vore republikkers principper.

Vi må som en hastesag etablere en Parlamentarisk Kommission til at undersøge terrorismens kilder, med den forpligtelse, at vi ikke vil standse undersøgelserne der, hvor de måtte blive pinlige.

Tiden er inde, og har været det længe. Uden denne handling vil vi synke ned i NATO's aggressive politik og et regime af lovløshedens lov, der, som Mikhail Gorbatsjov bemærkede, kunne føre til atomkrig, og hvor terrorisme er den asymmetriske udvækst.

Det er på tide, og har været det længe, at vi vender tilbage til en global politik, der tjener menneskehedens sag, en politik for afspænding, forståelse og samarbejde med alle dem, der er villige til at gøre en ende på den ødelæggende nedskæringspolitik, der skaber grobund for falske profeter og imbecile barbarer.

Lad os gøre, hvad der er nødvendigt for at sikre, at den skønne dag i går bringer os dertil, og at national enhed ikke bliver en såkaldt hellig union, der kvæler os i underkastelse over for dem, der sår blæst for at høste kaos.

Med en tanke i alle vore handlinger til de to unge mennesker i Vincennes, der i fredags døde som helte, mens de forsøgte at fravryste morderen hans våben.

Fremad! Vi er gjort af samme stof som vore drømme.

FRANKRIGS 11. SEPTEMBER: Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progrès, kræver tilbundsgående undersøgelse af Londonistan

Paris, 8. jan. 2015 – Jacques Cheminade, tidligere fransk præsidentkandidat og formand for Solidarité et Progrès[1], udstedte følgende erklæring i torsdags med titlen »Face à Notre 9/11«, »Vi står over for vores 11. september«, efter blodbadet på det satiriske ugemagasin Charlie Hebdos kontorer, der dræbte 12 mennesker og sårede 11 andre. Erklæringen er oversat fra den originale franske, der kan læses på [Cheminades webside](#):

»Frankrig er truet. Men vi må ikke give efter for frygtens diktatur. For at holde hovedet koldt må nationen forenes for at bekæmpe terrorismen overalt, hvor den viser sig, og frem for alt ikke længere tolerere de forudsætninger, under hvilke den blomstrer.

Det er vores politis, vore nationale sikkerhedsstyrkers (gendarmeriet) og vores efterretningstjenestes ansvar at bekæmpe terrorismen. De må tage den umiddelbare trussel, vi konfronteres med, meget alvorligt, over alt og i deres daglige indsats. Der er ingen 'ensomme ulve'; der er mindre og mellemstore terrororganisationer, som mere eller mindre manipuleres. Vi må fra andre europæiske lande kræve en grænsekontrol, der er betegnelsen værdig, for vi er i krig. Hjemme må vi gøre en ende på alle tilskyndelser til vold,

inklusive via billeder, der udbredes i voldelige videospil, som terroristerne ofte er glødende tilhængere af, og som er med til at gøre dem til syge sjæle.

Ansvar for at forandre forudsætningerne ligger i vores generelle politik. Vi må stille Saudi Arabien og Qatar, hvor visse institutioner og familier har finansieret og fortsat finansierer 'salafist'-terrorisme, til ansvar. Vi må stille Recep Tayyip Erdogans Tyrkiet, som spiller på begge sider og således er medskyldig, til ansvar. Vi må gøre en ende på alle »*særlige partnerskaber*« med disse lande.

Vi må kræve en undersøgelse af den rolle, der spilles af banknetværk, især de britiske, og som agerer som overførselskanaler for de penge, som stilles til rådighed for terroristerne i al-Qaeda og Islamisk Stat. Det er disse falskmøntnere, der holder disse forvildede kriminelle gående.

Vi må desuden ikke tillade debatten at afspores til at dreje sig om at være imod immigration og muslimer, som ville føre til, at vi gik i den fælde, der er udlagt for os. At bekæmpe antisemitisme i særdeleshed med al vor kraft betyder, at vi støtter en dialog mellem civilisationer, kulturer og religioner.

Lad os sige det ligeud: Med den strategi for kaos, der er rettet mod Europa og Frankrig, kaster finansoligarkiet ved på den islamiske terrorismes bål – det afsløres af aftalerne mellem Londonistan-systemet og Saudi Arabien – samtidig med, at de kræver krig mod islam, som PEGIDA-bevægelsen[2] i Tyskland og de nationalistiske netværk i Frankrig, inklusive inden for Front Nationale, gør det. Frankrig er »*en bestemt idé*«, eller en pagt indgået med frihed i verden, og ikke et afsporet begreb om doktrinær suverænisme, som hos det britiske UKIP[3] eller Alternativ for Tyskland[4], som de facto er associeret med PEGIDA.

Udelukkende kun i en verden uden City of London og Wall Street, og indgydt liv af ånden fra Den nye Silkevej på global skala, ånden fra en gensidig udvikling, kan terrorisme virkelig bekæmpes. Frankrig kan og må blive en grundpille i denne nye verden.«

Foto: Jacques Cheminade, tidligere fransk præsidentkandidat; formand for Solidarité et Progrès

[1] LaRouche-bevægelsen i Frankrig, -red.

[2] Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes (Pegida; dansk: Patriotiske europæere mod islamiseringen af Vesten), er en tysk, politisk bevægelse med base i Dresden. Siden oktober 2014 har den organiseret offentlige demonstrationer, der tager sigte på den tyske regering mod det, den anser for at være en islamisering af Europa.

[3] U.K. Independence Party

[4] Alternative für Deutschland

**Fra LaRouche-bevægelsen 25.
dec. 2014: Glædelig Jul:
Få kontrol over Wall Street,
og vi kan måske undgå en
verdenskrig**

Wall Streets bankerot taget i betragtning, står verden på den absolut yderste rand af et finanssammenbrud, understregede

Lyndon LaRouche i går i en dialog med bevægelsens Komite for Politisk Strategi. Hvis vi kan få nogen kontrol over Wall Street, har menneskeheden måske en chance for at overleve, sagde han. I modsat fald står vi over for faren for en umiddelbar krise med krig.

Som nye, opnåede højder for aktiemarkedets spekulative boble symboliserer, så er der to aspekter i Wall Street-processen mod bankerot. Det ene er den almindelige spekulationspraksis; det andet er den vilde spekulation med derivater. Wall Street er bankerot i begge aspekter – og det er bydende nødvendigt, at Wall Street skæres tilbage af Glass-Steagall og gennem andre forfatningsmæssige midler.

I modsat fald vil kombinationen af denne spekulative dynamik og briterne føre os mod verdenskrig. Der er ingen forhandling mulig med disse galninge. Den galopperende hyperinflationsrate driver dem ud på kanten – og det kunne slå os alle ihjel. Ingen kan forudsige, hvornår, men faren kunne komme *meget snart*. Under betingelser af en nedsmeltning kunne situationen komme fuldstændig ud af kontrol.

Den eneste løsning er at indføre Hamiltons system. Dette er blevet præcist defineret i LaRouches **»Fire Love til at redde USA«** fra 8. juni 2014, som bør præsenteres hver dag i forbindelse med processen med organisering og mobilisering. Disse love, som er en udarbejdelse af et system, flyder lovmæssigt fra anvendelsen af vores Manhattan Projekt i Hamiltons tradition, som vi bruger som en løftestang til at flytte hele nationen rent strategisk over til igen at være et system i overensstemmelse med Forfatningen.

En optrapning af det opsøgende arbejde med underskriftsindsamlingen for »Gå med i BRIKS« er et væsentligt aspekt af dette program. Formålet er ikke bare at få flere underskrifter, især fra prominente personer, men i bredere forstand at etablere overherredømme over Wall Street, med idéen om BRIKS/Hamiltons system.

Vi i LaRouche-bevægelsen er de eneste, der kan gennemføre denne mission – på hvilken civilisationens overlevelse beror.

Glædelig Jul!

*Billede: George Washington
ved Slaget ved Trenton;
graving af Illman Brdr.;
efter et maleri af E. L.
Henry, 1870.*

*Kilde:
<http://www.archives.gov/research/american-revolution/pictures/>; public
domain/copyright expired*

Fra redaktionen: Lidt historie bag billedet:

For 238 år siden, den 26. dec. 1776, samlede general George Washington sine tropper til et af de mest heltemodige angreb i militærhistorien, et angreb, der med sikkerhed kunne have decimeret hans hær og gjort det helt af med, hvad der var tilbage af hans svækkede og demoraliserede styrker.

Mændene i Washingtons hær sultede, var syge og så dårligt forberedt til vinteren, at mange ikke engang havde støvler på fødderne og efterlod et blodigt spor i sneen på deres march.

*Ansporet af det, Thomas Paine havde skrevet blot få dage forinden, befandt Washingtons mænd sig i en vanskelig situation. **Paine skrev:** »Dette er tider, der prøver mænds sjæle; sommer-soldaten og solskins-patrioten vil, i denne krise, vige tilbage fra at tjene sit land. Men den, der står fast **nu**, fortjener mænds og kvinders kærlighed og tak. Tyranni, ligesom Helvede, besejres ikke let; dog har vi med os*

den trøst, at jo hårdere kampen er, desto mere glorværdig er triumfen.«

Konfronteret med manglende tilslutning til hæren, desertering, lav moral, mangel på finansiering af mad og forsyninger, og den brutale vinter på vej, satsede Washington alt på et bræt. Han indledte en march Juledag og krydsede den iskolde Delawareflod i Julenattens mørke. Vejret var forfærdeligt og skiftede fra regn til slud til sne. Floden var tiliset, hvilket fik enheder af Washingtons mænd til at vende om, da de ikke kunne komme over.

For dem, der nåede over og etablerede et sikkert område, mens de ventede på, at deres kammerater skulle slutte sig til dem, var kodeordet »Sejr eller død«. Kunne noget andet bedre have fortalt om deres motivering?

Resten er, som man siger, historie. Washington var sejrrig. Hans hær oplevede en genoplivelse og gik videre med at knuse overlegne styrker i fremtidige slag, for at vinde sejren og uafhængigheden for det unge USA.

**HVORFOR USA MÅ GÅ MED I BRIKS
– En ny, international orden
for menneskeheden.**

Introduktion: Der er kun to alternativer for menneskeheden.

Lyndon LaRouche har udgjort det intellektuelle og politiske lederskab i kampen for en ny, international, økonomisk orden for planeten. Den dybtgående virkning af LaRouches lederskab reflekteres klart i de aktuelle handlinger, som tages af BRIKS og andre for at skabe en ny, global finansarkitektur og strategisk alliance mellem nationer.

[Læs hele folderen på engelsk her.](#)

Foreslået bidrag 100 kr. Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Forbundskansler Merkel står skulder ved skulder med neokonservative – »Sandsynligheden for en

atomkrig er 70 %!«

8. dec. 2014 – Verden er farligt tæt på en atomar verdenskrig. Hvis vi ikke omgående ændrer den kurs, som Obamaregeringen, den britiske regering, NATO og EU har fulgt over for Rusland og Kina, trues vi af en ukontrolleret optrapning, som kunne udslette den menneskelige eksistens. Desværre har forbundskansler Merkel gjort sig til en af hoved fortalere for denne konfrontationspolitik, lige siden sin uheldige tale i Sydney.

Præsident Putin reagerede i sin Tale til Nationen i år, på denne strategiske situation med en usædvanlig nøgtern analyse; og folk ville gøre klogt i nøje at studere og tænke over denne tekst, i stedet for at høre på de ensrettede mediers kor og de NATO-ansatte, som skriver i dem. I Kremls Georgsal, foran repræsentanter for begge parlamentets huse og andre dignitarere, leverede præsident Putin en lidenskabelig appel til den russiske befolkning om at forsvare Ruslands eksistens – præcis, som befolkningen gjorde i Den store Fædrelandskrig imod Hitler.

I forbindelse med sanktionerne understregede Putin, at selv uden Ukraine-krisen ville USA og dets allierede have fundet et eller andet påskud for at inddæmme Ruslands voksende kapaciteter; denne politik, sagde han, var blevet anvendt over for Rusland i årtier, for ikke at sige århundreder, hver gang, Rusland var blevet for stærk eller for uafhængig. Putin mindede – blot få timer efter et nyt terroristangreb var begyndt i Grosnyj – om de tidligere separatistkrige i Tjetjenien, hvor disse mordere med blod på hænderne konstant var blevet betegnet som »oprørere« og modtaget med stor ære. Støtten til disse separatister fra den anden side af dammen, med information, politisk og finansiel hjælp, såvel som støtte via efterretningstjenesterne, efterlader ingen tvivl om, at disse kræfter gerne så, at Rusland fulgte Jugoslavien-modellen for disintegration og opløstes. Men Hitlers forsøg på at

trænge Rusland tilbage til bag Ural virkede lige så dårligt, og alle burde huske på, hvordan dette forsøg endte.

Som en åbenlys refleksion over situationen i EU tilføjede Putin:

»Selv om national stolthed for nogle europæiske lande er en længst glemt forestilling, og suverænitet en overflødig luksus, så er ægte suverænitet absolut livsnødvendigt for Rusland ... Jeg vil gerne understrege dette: Enten forbliver vi en suveræn nation, eller også opløses vi uden at efterlade os spor og mister vores identitet. Naturligvis må andre stater også forstå dette. Alle, der deltager i det offentlige liv, må forstå dette.«

Det er vigtigt, at der i det mindste melder sig nogle stemmer mod Merkels konfrontationspolitik som marionet for krigsfraktionen. Under overskriften: »Atter krig i Europa? Ikke i vores navn!« stilede 60 personligheder fra det politiske, økonomiske og kulturelle liv en indtrængende advarsel mod en krig med Rusland til regeringen, forbundsdagen og medierne. Apellen blev initieret af den tidligere chef for München Sikkerhedskonferencen, Horst Teltschik, og blandt underskriverne var blandt andre Gerhard Schröder og Roman Herzog. I teksten lød det, at alle, der havde forsøgt med vold at ændre Ruslands status som en af Europas anerkendte magtdannelser, var mislykkedes på blodig vis, »ikke mindst Hitler-Tyskland med sit storhedsvanvid, som i 1941 gik i gang med at underkue Rusland«. Dermed har man tydeligt impliceret, i hvilken tradition repræsentanterne for konfrontationen med Rusland er placeret. I betragtning af faren for, at det ved enhver krig i Europa vil komme til anvendelse af atomvåben, er dette en mild sammenligning. Den slovakiske premierminister Robert Fico advarede for nylig på et forum, arrangeret af avisen Hospodářské Noviny, om, at der er stor fare for, at konflikten mellem Ukraine og Rusland vil udvides til en stor konflikt, hvor flere end blot disse to lande ville deltage.

»Sandsynligheden for en militærkonflikt ligger på 70 %. Jeg taler nu om en stor militærkonflikt; jeg taler ikke om en konflikt mellem Rusland og Ukraine«, sagde Fico.

Nøglefiguren i koordineringen af Ukraine krisen og konfrontationen med Rusland er den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland, som har skabt sig et navn i historien med sin optagede telefonsamtale med den amerikanske ambassadør i Kiev, Jeffrey Pyatt. I denne samtale informerede hun Pyatt om, at Klitschko, som blev promoveret af Konrad Adenauer-stiftelsen som næste præsident i Ukraine, var uønsket, og at »vor mand Jats« (Jatsenjuk) skulle have posten. Hendes yderligere råd, »F...k EU«, afslørede både hendes sælsomme seksuelle præferencer, såvel som niveauet af hendes omgangsform. Så meget for demokratiets tilstand, hvor valg blot er en dekor i et udstillingsvindue, der dækker over de »dunkle penges« operation – i Ukraine, såvel som i USA.

Nuland er en af de personer i Obamaregeringen, hvis profil forklarer, hvorfor der ikke har været nogen positive ændringer i den imperialistiske kurs, fra Bush-Cheney-regeringen og til Obama, men at den selvsamme politik tværtimod bliver fortsat i skærpet form. Hun er gift med den neokonservative Robert Kagan, en af ophavsmændene til det »Nye amerikanske Århundrede«, det doktrin, med hvilken de neokonservative reagerede på Sovjetunionens kollaps, nemlig idéen om at etablere et angloamerikansk verdensrige med Det britiske Imperium som forbillede. Kagan var senere også medstifter af den Amerikanske Komite for Fred i Tjetjenien (eng. ACPC), der blev grundlagt i 1999 på initiativ af Brzezinski, Haig, Solarz og yderligere 100 neokonservative i begge amerikanske partier. ACPC og dens efterfølgende organisation, den Amerikanske Komite for Fred i Kaukasus, har lige siden været beskæftiget med støtte til separatister i Tjetjenien og Kaukasus, samt operationer for regimeskift i Rusland. Det er højst sandsynligt dette netværk, som Putin mente, da han talte om

operationer, der blev lanceret fra »den anden side af den store dam«.

I 2004 arbejdede Nuland, på samme tid, som den »Orange Revolution« fandt sted i Ukraine – og som hun i 2013 pralede af, at man, siden den Kolde Krig, havde spenderet fem mia. dollar på – som viceudenrigspolitisk rådgiver på vicepræsident Cheneys kontor. I 2005 blev hun af George W. Bush udnævnt til amerikansk NATO-ambassadør. Som viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender var og er hun ansvarlig for politikken over for Ukraine og Rusland i Obamaregeringen. Og lige som det ikke synes at have forstyrret fr. Merkel i længere tid, at hendes mobiltelefon blev aflyttet af NSA, lige så lidt synes hun at være oprørt over, at den tyske protege Klitschko blev fejet af bordet til fordel for Nulands »Jats«.

Der er under alle omstændigheder en tidsmæssig sammenhæng mellem Merkels konfrontationstale i Sydney, som af de angloamerikanske medier blev fejret som »afslutningen på den tyske Øst-politik«, og så Nulands diverse rejser til Kiev, Berlin og Baltikum. I oktober rejsete Nuland til Berlin, hvor hun, i anledning af Aspeninstituttets 40-års jubilæum, holdt en blodtørstig tale, hvor hun ikke blot sammenlignede Putins handlinger på Krim med ISIS' grusomheder i Mosul og spredningen af ebolavirussen i Afrika, men også, med total teatralisk patos, henvendte sig til publikum som berlinere, der endnu havde tiden med Europas deling i frisk erindring:

»Og det er netop grunden til, hvorfor vi må og kan samarbejde, til lands, til vands og i luften, og må sikre, at ethvert medlem af vores NATO-familie føler sig sikker. Lige så sikker, som De føler Dem her i Berlin. Om dette nu vil sige, at vi finansierer vores militær, eller vi moderniserer vore kampstyrker, eller vi sikrer os, at vores udstyr virker, eller om det betyder, at vi demonstrerer vores beslutsomhed mht. at indsætte denne udrustning, hvad enten det sker i følge NATO's artikel 5, eller det sker globalt.«

At sætte denne udrustning ind betyder i klart sprog at føre en atomkrig. En dag efter Putins Tale til Nationen bekendtgjorde det kinesiske Udenrigsministerium, at det ville intensivere sine relationer til Rusland og opbygge det strategiske partnerskab. Kina respekterede den vej, som Rusland er slået ind på, inklusive dets inden- og udenrigspolitik. Man havde nøje lyttet til den russiske præsidents tale. Niveaueet for tillid og samarbejde mellem de to stater var meget højt. En dag senere erklærede præsident Xi Jinping på Folkets Befrielseshærs todages konference, at produktionen af højudviklet militært udstyr skulle fremskyndes.

I USA har Lyndon LaRouche krævet Nulands fjernelse fra embedet, fordi, ved at fjerne denne afgørende forbindelsespersion, optrapningen hen imod krig i det mindste ville kunne udskydes.

Man må rette det krav mod fr. Merkel, at hun enten omgående ophæver sanktioneerne mod Rusland og vender tilbage til et fredeligt samarbejde samtidig med, at hun accepterer præsident Xi Jinpings tilbud om, sammen med andre europæiske nationer og USA, at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej – eller også går på pension.

*Foto: Den fælles pressekonference i Beijing
12. nov. 2014 mellem den kinesiske
præsident Xi Jinping og den amerikanske
præsident Barack Obama, hvor præsident Xi
inviterede USA – og alle andre nationer,
der måtte ønske det – til at deltage i det
åbne koncept om ombygningen af den Nye
Silkevej.*

Helga Zepp-LaRouche: Et valg mellem liv og død i form af to systemer: BRIKS og den videnskabelige, økonomiske revolution vil forandre verden

International videokonference, Mexico City 20. nov. 2014.

Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, talte til et overfyldt publikum på flere end 100 mennesker, de fleste unge, der var samlet i Mexico City til et seminar med titlen »Et valg mellem liv og død og to systemer: BRIKS og den videnskabelige, økonomiske revolution, som vil forandre verden«. Zepp-LaRouche bragte dette budskab til denne nabo til USA midt i politiske omvæltninger og sagde til dem, at den revolution, der er centreret omkring Kinas Nye Silkevejsinitiativ og BRIKS-nationernes kamp for udvikling giver anledning til optimisme for Mexico, og for menneskeheden i almindelighed.

Helga Zepp-LaRouche: Goddag. Det glæder mig meget at sende jer mine hilsner på denne måde, og ikke blot til jer i Mexico, men også til de mennesker, der lytter i Argentina, Chile, Columbia, Peru, Guatemala, Spanien og sandsynligvis i mange andre lande.

Vores civilisation befinder sig i øjeblikket ved en korsvej, hvor menneskehedens fremtid er et fuldstændig åbent spørgsmål. De er stadig mulighed for at vi ender med en global krig, der

ville føre til civilisationens udslettelse. Denne fare er til stede, og den er meget akut.

Men grunden til, at jeg ikke desto mindre er optimistisk med hensyn til, at vi har en chance for, ikke alene at undgå dette, men også for at indlede en ny æra i civilisationen, som er radikalt anderledes og meget mere i overensstemmelse med menneskets værdighed, og dette har at gøre med udviklingen i BRIKS-landene og i mange lande, der har tilsluttet sig denne kombination af nationer.

Lige nu er der en enorm fare til stede, på grund af præsident Porosjenkos provokationer i Ukraine, hvor han ikke alene afskærer befolkningen i Østukraine fra humanitær hjælp, skoler, pensioner, midler til at drive hospitalerne, i et tydeligt forsøg på at provokere Rusland til at respondere og dernæst få Rusland viklet ind i en krig, eventuelt med NATO; Porosjenko har endda udtrykkelig sagt, at man ikke kan udelukke en krig med Rusland. Jeg mener, at det eneste måde at besvare dette på er, at det internationale samfund kommer ud og fordømmer, hvad Porosjenko laver, han, som kom til magten gennem et kup i Kiev, som fik hjælp af mange nazister, og endnu i dag er hans regering gennemsyret af nazister. Dette kup var resultatet af en mangeårig manipulering, især fra briterne, USA, NATO, EU og ulykkeligvis også den tyske regering. Så jeg mener, at det eneste svar må være, at det internationale samfund fordømmer det, som Porosjenko laver og absolut standser sanktionerne mod Rusland, for det var alt sammen baserede på løgne og åbenlyse provokationer. Derfor bør alle lande, især de europæiske, der ønsker at overleve, standse denne politik og se på det perspektiv, som findes for alle andre i form af BRIKS-landene.

Verden er heldigvis forandret, og magtkombinationen er ikke længere, som den var, for blot fire måneder siden. Det begyndte faktisk for over et år siden, da den kinesiske præsident Xi Jinping annoncerede Den nye Silkevej: Det var idéen om at forbinde de gamle handelsruter fra antikkens tid

mellem Kina og Europa gennem Centralasien, og alene dette var et fantastisk perspektiv, fordi antikkens Silkevej ikke alene forbandt lande og nationer, men i datiden betød at overvinde enorme udfordringer i form af ørkenen og have, og det førte til et stort spring fremad i evolutionen og udviklingen af civilisationen på daværende tidspunkt. I dag ville dette have endnu større betydning, hvilket jeg vil tale om hen ad vejen.

Det næste skridt kom så i november måned sidste år, da Xi Jinping tilføjede idéen om Den maritime Silkevej, som igen var idéen om at forbinde alle landene omkring Stillehavet og øge handelen gennem at bygge havne og søfartsruter, og helt enkelt integrere hele Sydasien og Sydøstasien i langt, langt højere grad.

Det næste, virkelige store skridt i udviklingen af et nyt system var topmødet, der fandt sted i maj måned mellem præsident Putin og Xi Jinping i Shanghai, hvor de indgik 48 betydningsfulde, økonomiske samarbejdsaftaler, samt den berømte 30-årige gasaftale, som i sig selv var en virkelig stor begivenhed, fordi det betød, at Rusland og Kina fra nu af var bundet i et strategisk partnerskab, som var kommet for at blive.

Det næste virkeligt kvalitative skridt skete, da BRIKS-landene mødtes i juli måned i Fortaleza, Brasilien, hvor de indgik store aftaler og, i særdeleshed, hvor de besluttede at opbygge en ny finansinstitution, den Nye Udviklingsbank, en bank, som udelukkende kun var helliget finansiering af projekter, og ikke længere spekulation; og de skabte ligeledes valutareservefonden, Contingency Reserve Arrangement, CRA. Begge disse institutioner fik indledningsvis en startkapital på 100 milliarder dollars, og meningen med CRA er, at den skal forsvare alle deltagende lande mod spekulative angreb fra gribbefondene, fra hedgefondene og lignende institutioner.

På denne BRIKS-konference opsummerede Xi Jinping den 16. juli ånden i sin indsats. Han sagde: »Historien lærer os, at

junglens lov ikke er den rette vej at følge for menneskehedens sameksistens. Alle nationer bør følge det samme princip om tillid, at lære af hinanden, at arbejde sammen til fælles fordel og at skabe en harmonisk verden og vedvarende fred til fordel for det almene vel.«

De vestlige lande har meget svært ved at forestille sig, at der findes en gruppe nationer, hvis ledere rent faktisk virkelig arbejder for at fremme det almene vel. Men historisk set kan denne idé imidlertid føre sin filosofiske tradition tilbage til værkerne af Nicolaus Cusanus, det 15. århundredes store tænker og grundlæggeren af den moderne nationalstat og af moderne videnskab. Han havde denne idé, at overensstemmelse i universet, og på planeten, kun er mulig, hvis alle elementer i mikrokosmos udvikler sig i harmoni med et enkelt makrokosmos. Hvis man overfører denne tanke til nationerne, så kan der kun opnås fred på planeten, hvis alle nationer opnår deres maksimale, potentielle udvikling og samtidig gør til deres interesse at udvikle de andre nationer bedst muligt, og omvendt. Denne idé indgik for øvrigt i Den westfalske Fred, som endelig afsluttede 150 års religionskrige i 1648, og dette blev faktisk atter til grundlaget for international lov og FN-charteret.

Denne idé er i dag BRIKS-landenes ledende princip. Det, der er vokset af denne ånd, er et enormt antal projekter. Efter BRIKS-konferencen var der også et møde mellem BRIKS-landenes statschefer og statscheferne fra Unasur og lederne af Celac. De har alle sammen indgået aftaler om et sådant antal projekter, at hvis disse alle gennemføres, og det er man allerede begyndt at gøre, så vil det fuldstændig transformere Sydamerika i løbet af få år. For eksempel: der er samarbejde omkring atomkraft mellem mange lande, mellem Kina, Brasilien, Argentina, Rusland, Indien, Bolivia og mange flere. Der er konstruktionen af en sekundær Panamakanal gennem Nicaragua med kinesisk hjælp. Kina hjælper også med at bygge en transkontinental jernbane i hele Sydamerika, begyndende med en

jernbanelinje fra Brasilien til Peru.

Det, der i det væsentlige er sket med denne geometri er, at en enorm optimisme er brudt ud, og at lande, som i årevis har forsøgt at bygge projekter, men som ikke fik lov til det pga. af IMF's betingelsespolitik med krav om nedskæringer, nu kan gå videre med det, med hjælp fra BRIKS, med hjælp fra de nye finansinstitutioner, som man er i færd med at opbygge; så dette er en fuldstændig ny fase i civilisationens historie.

Og denne proces har taget endnu et stort spring fremad i de seneste tre uger: For, for tre uger siden, var der midtvejsvalg i USA, som førte til et bragende nederlag for Obama, og dette har i en vis forstand medført, at, alt imens det ikke har løst USA's problem, for nu har man de endnu mere problematiske republikanere, der vil overtage magten i begge Kongressens huse til januar, så foregår der alligevel også noget i USA. Obamas nederlag symboliserer imidlertid også på en vis måde USA's fald, og ligeledes formindsnelsen af Europa, der er en slags koloni til den nuværende regering i Washington.

Dette blev meget klart under mødet i APEC [Det økonomiske samarbejde i det asiatiske Stillehavsområde] i Beijing. For det, de skete der, var grundlæggende set, at både Obama og – europæerne var ikke til stede – men ved det efterfølgende G20-møde i Australien blev også Europæerne virkelig kørt ud på et sidespor, for de har faktisk intet at tilbyde. Europæerne og USA har et system, der udelukkende er baseret på monetarisme. Og dette system, som er blevet fordømt, for øvrigt af Pave Frans, som har sagt, at dette økonomiske system må have tilføjelsen af det femte bud, »Du skal ikke dræbe«, fordi det er et system, der dræber! Faktisk har dette system, som udelukkende er bygget på profit og kun har gjort en håndfuld mennesker rige, mens det har forarmet de mange; dette system har gjort, at nu 85 individer på planeten tjener lige så megen rigdom, som 3,5 milliarder mennesker! Pave Frans sagde også, at et system, hvis eneste formål er profit, virkelig bør

ændres, og det var hans budskab til G20-topmødet.

På APEC-topmødet blev det meget klart, at det døende, monetaristiske system er på vej ned. Det var præsident Obamas oprindelige plan, at han ikke engang ville tillade, at kinesernes Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, eller Silkevejen, blev diskuteret på APEC-mødet! Men i de syv dage forud for APEC-ledermødet ændredes dynamikken totalt. Xi Jinping præsenterede, trin for trin, de kinesiske initiativer – den Nye Silkevej, som er et program – de betyder faktisk, at Kina, som har været igennem den største udvikling, noget land har gennemført på planeten i de seneste 30 år, har løftet hundrede millioner af mennesker ud af fattigdom, siden Deng Xiaopings reformer, og i løbet af disse 30 år er Kina kommet langt. I begyndelsen begik landet nogle fejl ved at producere billigt arbejde, til eksport til USA og Europa; men skridt for skridt har landet overvundet dette. Der var også den periode, hvor Kina blot kopierede fra andre lande – alle, der nogensinde har gennemført en industriel revolution, har kopieret fra andre lande, inklusive USA. Jeg ville sige, at det gør USA stadig i dag, med NSA's udspionering, som f.eks. oprører europæiske industrifolk meget, så folk burde ikke lave for meget postyr over kopiering – men Kina har nu også med held ladet denne periode bag sig. For Kina er nu baseret på et innovationsbaseret samfund og ditto industri, og inden for mange områder er det nu en verdensleder.

Alt dette blev præsenteret af Xi Jinping, med samt den nye Silkevejsfond, som Kina finansierer med 40 mia. dollars, og på det efterfølgende ASEAN [Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Nationer] annoncerede de, at de ville investere 20 mia. dollars på at få søsat den Maritime Silkevej.

Der er en enorm optimisme, og det førte til en situation, hvor man kunne sige at alle de andre lande ligesom flokkedes omkring Kina. Frihandelsaftalen for det asiatiske Stillehavsområde, FTAAP, var den dominerende frihandelsmodel, og selv Obama sagde i sin tale, at TPP, Trans-Pacific

Partnership, hvis oprindelige hensigt var at ekskludere Kina, blot ville være et skridt på vejen til den mere inkluderende, kinesiske model.

Kina har derfor taget lederskabet, og det har taget lederskabet ikke alene med alle disse økonomiske infrastrukturinitiativer, men også med rumprogrammet. Kina skabte et enormt gennembrud med sin månemission sidste december, hvor Yutu månerobotten landede på Månen, og det har fremskyndet nye missioner siden da, med idéen om meget snart at bringe råmaterialer tilbage fra Månen til Jorden, som udvindingen af helium-3 for dernæst at anvende det til en økonomi baseret på fusionskraft på Jorden. Dette er et fantastisk perspektiv, for når vi først kan bruge helium-3 til fusionsprocesser på Jorden, betyder, at mennesket kan opnå energisikkerhed, råmaterialesikkerhed, og vi vil således fuldstændig komme ud over udsigten til at skændes om angiveligt sparsomme ressourcer.

I de seneste aftaler mellem Rusland og Kina og mellem Rusland og Indien er man også blevet enig om samarbejde omkring rumfart, hvor Indien havde et sensationelt gennembrud med sin første kredsløbssatellit omkring Mars. Indien blev således den første nation, der lykkedes med at opsende en satellit i kredsløb om Mars i første forsøg, og det endda til 10 % af omkostningerne, som et lignende NASA-projekt på samme tid kostede.

Det eneste, positive element, der er kommet fra Europa for nylig, har været det storslåede gennembrud med Rosetta og Philae-landingsfartøjet, som landede på kometen »Chury« [komet P67 Churyumov-Gerasimenko], som er et program, der var ti år undervejs, hvor Rosetta måtte rejse 7,1 mia. kilometer for at nå til denne komet. Her er formålet at finde ud af universets oprindelse, livets udvikling og lignende spørgsmål.

Hvorfor er disse gennembrud i rummet så spændende? Først og fremmest er de en total gendrivelse af de løgne og det vanvid,

som kommer fra miljøbevægelsen og dens oligarkiske herrer, som Verdensnaturfonden, Romklubben, Prins Philip og Det britiske Imperium generelt. De har alle påstået, at vi lever i et lukket system med knappe ressourcer, og at en bæredygtig udvikling er den eneste måde, menneskeheden fortsat kan eksistere. Dette er selvfølgelig en total løgn, for selvfølgelig lever vi ikke i et lukket system; vi lever i et anti-entropisk univers under konstant udvikling, underlagt helt andre principper.

Den store, tysk-amerikanske videnskabsmand og raketspecialist Krafft Ehrlicke udviklede denne idé med, at kolonisering af rummet er den næste fase i menneskehedens udvikling. Han havde denne idé om, at livet oprindeligt i universets evolution udviklede sig ud af havene ved hjælp af fotosyntese og op på kontinenterne, og dernæst udviklede arter med en stadig højere energigennemstrømningstæthed i deres metabolisme. Da mennesket så kom, udviklede disse mennesker sig meget hurtigt ved først at bosætte sig langs have og floder og dernæst tid efter anden udviklede infrastruktur, kanaler, som Karl den Store, der var den første til faktisk at foreslå, at man byggede kanaler til at forbinde floderne, og veje, og med udviklingen af jernbaner erobrede denne infrastruktur mere og mere udviklingen af kontinenternes indre. Med det nye perspektiv med den Nye Silkevej, som vi for øvrigt foreslog, da Sovjetunionen kollapsede; først i form af den Produktive trekant, og dernæst, efter Sovjetunionens opløsning i 1991, foreslog vi en Ny silkevej til at forbinde de europæiske og asiatiske industri- og befolkningscentre, og vi kaldte det den Nye Silkevejs Eurasiske Landbro.

Dette projekt er nu kommet på dagsordenen, og når det er bygget, vil det være en Verdenslandbro, som vil bringe velstand ud til alle kroge i verden, og det vil overvinde indlandsområdernes underudvikling, som stadig eksisterer på de forskellige kontinenter.

Men denne fase i evolutionen vil slutte, og den næste,

naturlige fase i evolutionen vil dernæst blive opbygningen og udvidelsen af infrastrukturen til det nære rum, og et andet ord for dette er kolonisering af rummet og udvikling af rummet.

Den Nye Silkevej vil, på en vis måde ligesom den gamle Silkevej, også udveksle de mest avancerede teknologier. I den antikke Silkevejs dage var disse teknologier fremstilling af silke, papir, krudt og teknologier til fremstilling af porcelæn, og i dag vil det være udveksling af teknologi vedr. atomkraft, fusionsenergi, rumforskning og rumrejser, og hele verden, hele planeten, vil blive transformeret til at blive en mere og mere vidensbaseret økonomi. Og så kan enhver se, at Vladimir Vernadskijs fantastiske idé absolut går at bevise: Nemlig, at der er en fundamental forskel mellem mennesker og dyr; at mennesket er den eneste art, som atter og atter kan gøre fuldstændig nye opdagelser, som ingen før så meget som kunne tænke, som ingen har gjort før, og dette er en proces, hvor vi nu virkelig befinder os ved en skillevej, hvor virkelig er ved at komme i gang.

Tænk en gang på dette: De seneste 10.000 år af menneskets historie, siden den sidste istid, er en meget kort tidsperiode, hvis man sammenligner med universets alder generelt. Men den udvikling, der har fundet sted i løbet af disse 10.000 år, er simpelt hen absolut enorm. For eksempel, en genstand som den, der plejede at være en hånddøse eller en dobbeltsidet hånddøse [en stenalderhånddøse eller skæreredskab], er i dag på størrelse med en smartphone; og med en smartphone kan man gøre alt muligt; man kan have internationale videokonferencer, man kan udføre undersøgelser, man kan gøre en enorm masse ting. Tænk en gang efter, fra en hånddøse til en smartphone, objekter af samme størrelse, men hvor meget teknologi er medgået til det? Og tænk nu på, hvis vi fortsætter med at udvikle os på denne måde, hvor vil menneskeheden så være om 100 år fra i dag? Om 1.000 år? Om 10.000 år? Dette gør det åbenbart, at Vernadskijs begreb om,

at universets evolution fra den uorganiske til den biologiske sfære, til noosfæren, udvikler sig på en sådan måde, at noosfæren vil dominere mere og mere over biosfæren, og at den menneskelige kreativitet vil være det, der dominerer og er det fremherskende i hele universet.

Vi må derfor definere nutiden ud fra et fremtidsperspektiv, for vi kan allerede nu se, hvad menneskeheden vil være i stand til i de kommende århundreder og årtusinder, og vi stadig befinde os i civilisationens fosterstadie, og at tiden nu er inde til at blive voksne.

Det står også klart, at denne nye, økonomiske verdensorden, som meget, meget hurtigt er på vej frem ved hjælp af det centrum, som er Kina, Rusland, Indien og BRIKS-landene, absolut må kombineres med en ny, kulturel renæssance og menneskets æstetiske opdragelse. Det er baseret på det billede af mennesket, som går ud på, at ethvert menneske, hvert lille, nyt spædbarn, der fødes på denne planet, har potentiale til at blive et geni. Ikke et geni i form af en person, som bare gør underlige ting, men et geni, som er en skøn sjæl; en person, for hvem, i henhold til Friedrich Schiller, lidenskab og pligt, frihed og nødvendighed, er en og samme ting. Det er det, fordi der ikke længere er nogen modsigelse for en sådan person, der med glæde gør, hvad der bidrager til menneskets fortsatte udvikling, og så hvad han kan lide at gøre! Han/hun vil ikke udføre sin pligt som en opgave, han/hun ikke kan lide, men vil finde sin identitet i kreativiteten, og dette vil blive hele menneskehedens identitet.

Det er derfor, vi lægger så meget vægt på klassisk kultur, for vi må samtidig med at afvise det døende, monetaristiske system også afvise den frygtelige popkultur, som følges ad med globaliseringen, og som har tendens til at forvandle mennesker til dyr, eller i det mindste til dumme tåber.

Det, vi i stedet skal gøre, er at genoplive de bedste, kulturelle traditioner i hver nation. Kina har f.eks. en

vidunderlig, 5.000 år gammel historie, og konfucianisme, der er 2.500 år gammel, og denne filosofi leder i øjeblikket Xi Jinpings politik – jeg er ikke den mindste smule i tvivl om, at det forholder sig sådan.

Indien: Indien har ligeledes en lang tradition og er også en af civilisationens vugger. Det har en meget rig, filosofisk historie med den vediske tradition, Upanishaderne, Gupta-periodens skønne dramaer, den vidunderlige, indiske renæssance, der varede fra slutningen af det 19. til begyndelsen af det 20. århundrede og frembragte så fantastiske poeter som Rabindranath Tagore.

Der er Rusland, som har usædvanlige digtere som Pushkin og videnskabsmænd som Mendelejev og Vernadskij. Der er Spanien med Cervantes og Goya; Italien med Dante, Leonardo da Vinci og Brunelleschi. I Tyskland har vi de vidunderlige traditioner fra Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), Kepler, Bach, Beethoven og Schiller.

Vi må genoplive alle disse kulturelle højdepunkter og dernæst få en dialog mellem civilisationer, hvor vi hver især, hver nation, relaterer til det højeste udtryk i den andens civilisation. På denne måde kan vi skabe en Ny Renæssance, der endda overgår det, der hidtil fandtes. Så vil vi have et helt nyt paradigme for civilisationen, og begyndelsen hertil finder allerede sted.

Det er grunden til, at jeg er absolut sikker på, at der også er håb for Mexico. På trods af de frygtelige farer og den degeneration, vi har set i de seneste mere end 30 år, siden López Portillos tid, hvor i dag narkotika, kidnapning og kriminalitet har overtaget meget af livet i Mexico, så, fordi der er en meget positiv udvikling i gang i Central- og Sydamerika, kan de være med til udefra at influere på det, der sker i Mexico lige nu. Vi kan derfor være håbefulde og have tiltro til, at en snarlig nyorientering af udviklingen kan opstå gennem en kombination af hjælp udefra og et stærkt

lederskab i selve Mexico.

Lad være med at fokusere på USA lige nu. USA må selv finde løsningen på sine problemer, og der er kræfter, der virkelig gør en stor indsats for at ændre USA's kurs. I bør derimod fokusere på Sydamerika, på Brasilien og Cuba, for da Lyndon LaRouche for 32 år siden arbejdede sammen med López Portillo omkring operation Juárez, så kunne denne idé, der var meget lig det, der sker i øjeblikket, på trods af det faktum, at López Portillo begyndte at gennemføre den, så kunne den ikke lykkes, fordi regeringerne i Brasilien og Argentina ikke støttede López Portillo.

I dag findes der en anden dynamik, fordi nu er regeringerne i Brasilien – ja, Brasilien er jo medlem af BRIKS – og Argentina; jeg er overbevist om, at sådan, som tingene forløber i øjeblikket, så vil Argentina meget snart gå med i BRIKS, og derfor har man en helt anden dynamik i hele Sydamerika. Se også på, hvad Cuba gør: Cuba er et meget lille land; der er ikke så mange indbyggere, men netop nu leverer landet et storslået lederskab i kampen mod ebola, et lederskab, der gør større og rigere lande til skamme. Cuba er rykket ind med lægelige forsyninger og enhver form for lægehjælp, da ingen anden gjorde det, og dette er virkelig et lederskab fra Cubas side, som bør stå som en model.

Vi arbejder hårdt – når jeg siger vi, mener jeg LaRouche-bevægelsen – vi arbejder hårdt på at forandre USA indefra. Der er folk i både det Demokratiske Parti og selv i det Republikanske Parti, der indser, at der ikke nogen som helst god grund til, at USA ikke skulle samarbejde med BRIKS, og i betragtning af, at Obama har tabt, og at der foregår store omvæltninger pga. den amerikanske økonomis sammenbrud og tørken i sydvest, og der kan hurtigt ske forandringer i USA. Men vi arbejder også med europæiske lande for at få dem til at gå med (i BRIKS).

På den afsluttende pressekonference mellem Xi Jinping og Obama

i Beijing, sagde Xi til Obama: Hør, jeg indbyder USA til at tilslutte sig BRIKS, tilslutte sig den Nye Silkevej, gå med i den Nye Silkevejsudviklingsfond, og dette tilbud er også åbent for ethvert andet land, der ønsker at deltage.

Vi vil forandre Europa, få Europa til at standse konfrontationen med Rusland, stoppe sanktioneerne, der er i færd med at ruinere Europa mere end Rusland. For Rusland er sanktioneerne nærmest en skjult velsignelse, som fremtvinger tættere bånd mellem Rusland, Kina, Indien og alle andre lande i BRIKS og Asien; mens den tyske industri, den franske og italienske industri, derimod er ved at kollapse som resultat af denne totalt umoralske og fejlagtige politik.

Så vi befinder os altså ved en skillevej: Det onde system med Det britiske Imperium, med Wall Street, med [City of] London eksisterer stadig. Men i virkeligheden er de allerede færdige. Spørgsmålet er blot, om de vil være i stand til at trække resten af verden ned i en katastrofe, eller ej. Men der findes det optimistiske perspektiv, at, med det nye magtcentrum, som grundlæggende set hviler på Rusland, Kina og Indien, og i en større sammenhæng BRIKS-landene, samt de lande, der nu allierer sig med BRIKS, så er menneskehedens flertal allerede i færd med at opbygge en ny, økonomisk verdensorden. Og der er derfor al mulig grund til at være optimistisk, og jeg vil derfor afslutte med en linje fra Schillers digt, Ode til glæden, som lå til grund for Beethovens komposition af den Niende Symfoni: »Alle mennesker forsones«; der er kun én menneskehed.

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Kinas lederrolle spreder optimisme – Vil Tyskland springe med på toget?

16. nov. 2014 – Det stormende tempo, med hvilket verden, siden BRIKS-staternes topmøde i Brasilien i juli måned, har forandret sig i positiv retning, har, med APEC-topmødet i Beijing, som sluttede i sidste uge, atter vundet kvalitativt momentum. Xi Jinping dominerede med sin dagsorden ikke blot dynamikken på APEC-topmødet; BRIKS-staternes nye, førende rolle vil også på G20-topmødet i Brisbane stå klart frem foran de transatlantiske medlemsstaters forældede model.

Den strategi, som præsident Obama, der netop har været årsag til et tårnhøjt valgnederlag for demokraterne ved midtvejsvalget, egentlig havde lagt, gik ud på, at Trans-Pacific Partnership (TPP) (som er rettet imod Kina) skulle dominere APEC-topmødet, og at den kinesiske variant – Frihandelsaftalen for det Asiatiske Stillehavsområde, FTAAP, som er åbent for alle deltagere – slet ikke skulle komme på tale, lige så lidt som den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) eller den Nye Silkevej. I stedet viste den inkluderende FTAAP, som selv det amerikanske Peterson Institut, der ikke er venligtsindet over for Kina, bedømte til at være mest overlegen, sig at være langt den mest attraktive for APEC-staterne.

Det, som Kina tilbyder med sine forskellige økonomiske initiativer – den Nye Silkevej, den Maritime Silkevej, Silkevejs-udviklingsfonden, som det finansierer med 40 mia. dollars, yderligere kredit for 20 mia. dollars til lav rente,

som Kina under den efterfølgende ASEAN-konference stillede til rådighed til projekter i den Maritime Silkevej, og frem for alt BRIKS-staternes voksende, økonomiske integration og samarbejde inden for højteknologiske områder, som atomkraft og rumfart – det har alt sammen for længst distanceret USA's politik, som ikke har andet at byde på end at tvinge »partnerne« til at deltage i voksende, militære opgaver til fordel for geostrategiske alliancer og en politik i bankernes interesse.

På Xi Jinpings og Obamas afsluttende pressekonference demonstrerede den kinesiske præsident i praksis, at hans inkluderende politik til gavn for alle repræsenterer en meget bedre tilgang end Obamas politik, der er baseret på geopolitisk konfrontation. Xi opfordrede ganske enkelt USA til at gå med i AIIB og Silkevejsfonden, da begge er inkluderende koncepter. Obama har endnu ikke svaret.

Mens de ensrettede, vestlige medier har forholdt sig totalt tavse om flertallet af de positive initiativer og i stedet hallucinerer om BRIKS-staternes angiveligt umiddelbart forestående, økonomiske kollaps, i en bevidst vildledning af deres læsere og seere, konsoliderede Ruslands og Kinas præsidenter yderligere deres strategiske partnerskab. Putin og Xi er, iflg. udsagn fra pålidelige kilder, absolut enige i at forfølge deres politik for at undgå krig med absolut beslutsomhed. Meget langt fra at være isoleret af den vestlige sanktionspolitik, er Ruslands forhold til frem for alt Kina og Indien blevet intensiveret til det bedste niveau, det nogensinde har været på. Således bliver de omfattende aftaler fra maj i år, herunder en 30-årig aftale om gasleverance og konstruktion af pipelines, til stadighed udvidet. I et interview til Tass umiddelbart forud for G20-topmødet erklærede Putin, at inden for rammerne af hans seneste besøg i Kina har olieselskabet Rosneft indgået aftale med et stort, kinesisk firma om en 10 % 's andel i projektet i Vankor-oliefeltet. Kineserne får bestyrelsespladser, og der bliver

fælles markedsføring af olien – endda i yuan. Kina vil også engagere sig i finansieringen af yderligere projekter, som alle vil blive afviklet i rubel og yuan, og ikke længere i dollar.

Ikke mindre intensivt udvikler det historisk set hidtil ekstremt trange forhold mellem Rusland og Indien sig. Putins kommende besøg i Indien i december, med navnet »Strategic Vision Agreement«, er netop blevet forberedt af viceministerpræsident Dmitri Rogosin og vil omfatte en tilnærmelse af samarbejdet omkring rumfart, omfattende industriprojekter i Indien, opbygningen af atomkraft, luftfartsindustri og en frihandelsaftale mellem Indien og den russiske toldunion. Begge sider understreger, at det russisk-indiske forhold er mejslet ind i sten.

På det tredje tysk-indiske Investeringsforum i Berlin blev det forbløffede publikum præsenteret for premierminister Modis plan om, inden for de næste ti år, at skabe en million (!) nye arbejdspladser *hver måned*, først og fremmest for at holde hans valgløfter over for vælgerne, af hvilke 80 % er under 25 år, unge og optimistiske, og som igennem uddannelse af deres evner vil arbejde med på at bringe deres nation frem.

Modis medarbejderstab har allerede udvalgt 100 lokaliteter, hvor der efter rådslagning med indbyggerne skal gennemføres planer om opførelse af 100 moderne byer (!) med moderne infrastrukturforbindelser, vand, strøm, skoler, sundhedscentre osv., som efter en bestemt arbejdsdeling vil specialisere sig som trafikknudepunkter, kemiske produktionsfabrikker, forskningslaboratorier eller agro-industrielle komplekser. Alle disse nye byer ville blive forbundet med hinanden gennem højhastighedsjernbaner, motorveje og infrastrukturprojekter, der strækker sig over flere stater og således tilbyde dusinvis af millioner af mennesker et alternativ til den aktuelle fattigdom.

Frem for alt har det indiske rumfartsprogram, herunder Mars-

programmet, fuldstændig begejstret hele landet og først og fremmest den unge generation. Modi planlægger at oprette mange arbejdsgrupper og videnskabelige konkurrencer for at inddrage studenterne og eleverne i løsningen på udfordringerne.

De vildledte, snæversynede sjæle, der mener, de kan tvinge Rusland i knæ gennem sanktioner, har tværtimod bidraget til, at den strategiske trekant Rusland-Kina-Indien er blevet endnu stærkere forbundet, og at BRIKS-staternes dynamik, som er orienteret mod opbygning og videnskabelig optimisme, har gjort sig til en magnet for mange andre udviklingslande. Den onde hensigt har fuldstændig udviklet sig til at blive en boomerang, og der ligger en sand ironi i, at det netop skulle blive klart i Australien.

I Europa foregår der i øjeblikket en undergrundsrevolution. På overfladen synes alt at være ved det gamle – Merkel, Hollande og Renzi spiller endnu helt og holdent med på Obamas, Camerons, NATO's og EU's farlige spil, til trods for, at støtten til Kiev-regeringen, der er spækket med nazister, og de fortsatte provokationer over for Rusland kunne trække kontinentet ind i en selvudslettelseskrig, og til trods for, at f.eks. den tyske industri er meget længere om at finde erstatninger for den tabte handel med Rusland – hvis de overhovedet finder dem – end Rusland selv.

Men langsomt – forhåbentlig ikke for langsomt – er der dog stemmer, der tager til orde, og som påpeger den aktuelle konfrontationspolitikens vanvid. Således kræver f.eks. så forskellige repræsentanter for den gamle garde som Genscher, Gorbatsjov og Kissinger en ny begyndelse for politikken over for Rusland. Den tidligere franske premierminister Jean Pierre Raffarin, daværende hovedkoordinator af de fransk-kinesiske relationer, formulerede det på en endnu mere positiv måde: Det ville være helt forkert ikke at deltage i det store, kinesiske projekt, som vedrører os direkte – det Nye Silkevejsbælte, som for øvrigt ender i Lyon.

Selv, hvis de ensrettede medier og de imperiale statholdere fortvivlet forsøger at undertrykke det: Verden har forandret sig fundamentalt i de forløbne tre uger. Obama har ikke blot været årsag til demokraternes katastrofale valgnederlag, men hans arrogante uforsonlighed siden da har forøget demokraternes såvel som republikanernes vrede til et punkt, hvor spørgsmålet om en rigsretssag seriøst kommer på dagsordenen. Hvis han gør sin meddelelse om immigrationsspørgsmålet til virkelighed, og forsøger pr. dekret at sætte sig over Kongressen, kunne dette blive dråben, der kan få republikanernes bæger til at flyde over.

Militære lederkredse står i slet skjult modstrid med næsten alle Obamas handlinger og er overbevist om, at han ikke blot er den dårligste præsident i USA's historie, men at hans nærmeste medarbejders inkompetence endda får Jimmy Carters præsidentskab til at stå i et gyldent skær. For demokraterne burde en rigsretssags Rubikon blive overskredet, hvis Obama i den nærmeste fremtid vægrer sig ved at fjerne Valerie Jarrett og hele hendes klike af interventionister fra embedet.

BRIKS-staterne og de fleste af APEC-staterne har af alt dette for længst draget den slutning, at Obamas stjerne allerede er gået under, og de er i færd med at organisere et nyt system for økonomisk samarbejde på basis af et helt nyt paradigme, nemlig i alles interesse, og for alles almene vel. Alt – verdensfreden, vores fremtid og menneskehedens eksistens – vil afhænge af, at det i rette tid vil lykkes os at vinde USA og Europas nationer for forslaget om at gå med på Xi Jinpings tilbud, som opfordrer alle nationer til at deltage i den Nye Silkevej og AIIB's kreditsystem.

Om EU og dens værdiforestillinger vil vi, efter de på ingen måde overraskende pinligheder omkring Jean-Claude Juncker, slet ikke tale mere.

Helga Zepp-LaRouche i anledning af 25-års dagen for Berlinmurens fald

For femogtyve år siden kom Berlinmuren ned, og i dag husker mange mennesker ikke engang, at det var begyndelsen til enden af Warszawa-pagten, COMECON og det kommunistiske system, og mange unge mennesker har slet ingen erindring om dette og ved ikke, hvilket ekstraordinært øjeblik i historien, dette var. Men det var et af de afgørende vendepunkter, et potentielt vendepunkt i historien, hvor alting kunne have været muligt. Det var, når det kommunistiske system var besejret, chancen for at etablere en ægte fredsorden for det 21. århundrede.

GDE Error: Requested URL is invalid

Fra LaRouche-bevægelsen 7.

nov. 2014:

LaRouche kræver en »Thanksgiving-massakre« for at udrense Det Hvide Hus

Lyndon LaRouche krævede i dag en gennemgribende udrensning af Obamaregeringen, som hurtigt kunne føre til præsident Obamas egen fjernelse fra embedet gennem en rigsretssag. Ligesom præsident Gerald Fords Halloween-massakre den 4. nov. 1975 må hele toilettet af inderkredsen i Obamas Hvide Hus – Valerie Jarrett, Denis McDonough, Susan Rice, Ben Rhodes, Tony Blinken – alle sammen omgående sparkes ud og erstattes af et hold kompetente personer, som kan navigere igennem et totalt kursskifte i amerikansk politik.

LaRouche sagde det, som var åbenbart:

»Tirsdagens valg var intet mindre end det amerikanske folks politiske afsættelse af præsident Obama. Han er en lakaj for London og Wall Street, og han har præsideret over USA's totale kollaps i løbet af blot seks korte år – i kølvandet på Bush-Cheney-præsidentskabets horror-show, som trak os ind i evindelig krig, politistatsdiktatur og udslettelsen af den amerikanske økonomi og den amerikanske drøm. Obama er gået videre end selv Bush og Cheney og har fremmet dette kollaps. Det amerikanske folk har endelig fået nok, og det er det, tirsdagens valg betyder.«

Valget betød ikke et mandat til Republikanerne, tilføjede LaRouche. Republikanerne er en katastrofe – et levn fra Bush-Cheney-periodens politik og personstab. Det amerikanske folk vil have Obama ud – og intet mindre end dette vil være godt nok.

LaRouche rapporterede, at han er vidende om, at der er ledende

personer i det Demokratiske Parti, som er i færd med at forberede en liste over, hvem der skal væk, og hvem der skal bringes ind til erstatning på hovedposterne i Det Hvide Hus og det Nationale Sikkerhedsråd. Men, advarede han, dette er ikke nok. Før, og med mindre, Obama fjernes fra embedet gennem forfatningsmæssige midler, befinder verden sig i alvorlig fare for udslettelse gennem de eskalerende provokationer, som er rettet imod Rusland og Kina.

LaRouche nævnte den krig, som endnu engang rettes mod befolkningen i det østlige Ukraine, som det seneste, klare eksempel på provokationer, der kommer fra briterne og er rettet mod Putins Rusland.

»Dette handler ikke om Ukraine«, forklarede LaRouche. Ukrainerne bliver brugt til at iscenesætte en provokation, som Putin simpelt hen ikke kan acceptere. »Vi befinder os endnu engang på selveste randen af en potentiel atomkrig.«

Ved at gennemtvinge en »Thanksgiving-massakre« i Obamas Hvide Hus, og ved omgående at fortsætte med at afsætte Obama, kan vi stærkt nedsætte faren for atomkrig ved at fjerne det eneste redskab, gennem hvilket briterne kan fortsætte og optrappe deres provokationer.

Der er erfarne, politiske skikkelser, mange, som er veteraner i Bill Clinton-regeringen, som kunne danne en del af et levedygtigt lederskabshold for at få os og verden ud af dette livsfarlige rod, bemærkede LaRouche. Men intet vil fungere, så længe Obama forbliver i præsidentembedet.

Det amerikanske folk har talt klart og overvældende. Tiden er nu inde til, at det Demokratiske Partis lederskab hører kravet og handler. Republikanerne vil ikke vove at blive taget som de sidste forsvarere af Obama – på trods af Boehner. Tiden er inde til, at det Demokratiske Parti handler med Obama, som det republikanske lederskab handlede med Richard Nixon: Overbringe det ultimatum, som smider ham ud.

LaRouche sluttede med at sige, at han helhjertet støttede det, som stod at læse i torsdagens *Bildzeitung* i Tyskland, som krævede, at Obama omgående pakkede sammen og tog hjem til Chicago.

Specialrapport:

Den nye Silkevej

transformerer planeten

– En ny æra for menneskeheden

Men jeg er nødt til at sige, at vi befinder os på et tidspunkt, hvor vi har en krise af dimensioner uden fortilfælde. Menneskeheden står i øjeblikket på randen af et folkemord, som kunne blive værre end noget som helst, der tidligere er sket i historien, og som situationen er nu, hvis den transatlantiske sektors nuværende politik fortsætter, så vil det ske.

Download (PDF, Unknown)

Putin siger sandheden i Valdai Internationale Diskussionsklub

24. okt. 2014 – Under det afsluttende plenarmøde i Valdai Internationale Diskussionsklub over temaet »Verdensordenen: Nye regler, eller et spil uden regler«, talte den russiske præsident Vladimir Putin om den internationale situation i udiplomatiske, sandfærdige vendinger. Valdai Klub havde i år deltagelse af 108 eksperter, historikere og politiske analytikere fra 25 lande, inklusive 62 udenlandske deltagere. Det følgende er uddrag af hans bemærkninger:

»Noget af det, jeg siger, kan synes lidt for barsk, men hvis vi ikke taler direkte og ærligt om det, vi virkelig tænker, er der i det hele taget ikke meget mening i at mødes på denne måde. I det tilfælde ville det være bedre ganske enkelt at holde sig til diplomatiske sammenkomster, hvor ingen siger noget, der virkelig giver mening, og hvor, med en berømt diplomats ord i erindringen, man erkender, at diplomater har tungen for ikke at sige sandheden.

For det første er ændringer i verdensordenen ... sædvanligvis blevet ledsaget af, om ikke globale krige og konflikter, så af en kæde af intense konflikter på lokalt plan. For det andet, så drejer global politik sig frem for alt om økonomisk lederskab, spørgsmål om krig og fred og den humanitære dimension, inklusive menneskerettigheder.

Ulykkeligvis findes der ingen garanti for, at det nuværende, globale og regionale sikkerhedssystem er i stand til at beskytte os fra omvæltninger. Dette system er blevet alvorlig svækket, fragmenteret og forvansket.

Den Kolde Krig endte, men den endte ikke med underskrivelsen af en fredstraktat med klare og gennemsikkelige aftaler om at

respektere eksisterende regler, eller om at skabe nye regler og standarder. Dette skabte indtrykket af, at de såkaldte sejrherre i den Kolde Krig havde besluttet at forcere begivenheder og omforme verden til fordel for deres egne behov og interesser.

International lov er blevet tvunget til retræte om og om igen af angrebet fra legal nihilisme. Objektivitet og retfærdighed er blevet ofret på alteret for, hvad der var politisk formålstjenligt. Arbitrære fortolkninger og partiske skøn har erstattet legale normer. Samtidig har den totale kontrol over de globale massemedier gjort det muligt, når det var ønskeligt, at portrættere hvidt som sort og sort som hvidt.

I en situation, hvor et land og dets allierede, eller rettere sagt dets satellitter, dominerede, forvandlede søgen efter globale løsninger ofte til forsøg på at gennemtvinge deres egne, universelle opskrifter. Denne gruppes ambitioner voksede sig så store, at de begyndte at præsentere den politik, som de smedede sammen i magtens korridorer, som hele det internationale samfunds anskuelse. Men det er ikke tilfældet.

Selve begrebet om national suverænitet blev en relativ værdi for de fleste lande. Det, som essentielt blev foreslået, var følgende formel: Jo større loyalitet mod verdens eneste magtcentrum, desto større dette eller hint regerende regimes legitimitet.

De forholdsregler, som man tog imod dem, der nægtede at underkaste sig, er velkendte og er blevet prøvet og testet mange gange. Det omfatter magtanvendelse, økonomisk og propagandamæssigt pres, indblanding i interne anliggender og påkaldelse af en slags overlegal legitimitet, når man havde brug for at retfærdiggøre ulovlige interventioner i denne eller hin konflikt eller vælte ubelejlige regimer. På det seneste har vi fået voksende beviser for, at decideret afpresning er blevet brugt over for flere ledere. Det er ikke for ingenting, at Big Brother bruger milliarder af dollars på

at overvåge hele verden, inklusive de nærmeste allierede.

Lad os spørge os selv: Hvor veltilpas føler vi os med dette, hvor trygge er vi, hvor lykkelige er vi for at leve i denne verden, og hvor retfærdig og fornuftig er den blevet? Vi har måske ingen virkelig grund til at være bekymrede, gøre indvendinger og stille ubelejlige spørgsmål? Måske er USA's exceptionelle position, og den måde, de udfører deres lederskab på, virkelig en velsignelse for os alle, og deres indblanding over hele verden bringer fred, fremgang, fremskridt, vækst og demokrati, og vi burde måske bare slappe af og nyde det hele?

Lad mig sige, at dette ikke er tilfældet, det er absolut ikke tilfældet.

Et ensidigt diktat og tvangsgennemførelsen af ens egne modeller frembringer det modsatte resultat. I stedet for at bilægge konflikter, fører det til en optrapning af konflikterne, i stedet for suveræne og stabile stater ser vi en voksende spredning af kaos, og i stedet for demokrati støtter man særdeles tvivlsomme, offentlige skikkelser, som rangerer lige fra åbenlyse neo-fascister til radikale, islamiske elementer.

Hvorfor støtter de sådanne personer? Det gør de, fordi de har besluttet at bruge dem som redskaber på vejen til at opnå deres mål, men så brænder de fingrene og reagerer med chok. Jeg holder aldrig op med at forundres over, at vore partnere simpelt hen bliver ved med at træde på den samme rive, som vi siger i Rusland, det vil sige, at gøre den samme fejl om og om igen.

Engang sponsorerede de islamiske ekstremistbevægelser for at bekæmpe Sovjetunionen. Disse grupper fik deres kamptræning i Afghanistan og affødte senere Taliban og al-Qaeda. Hvis Vesten da ikke ligefrem støttede dem, så lukkede de øjnene og, må jeg sige, gav informationer, politisk og finansiel støtte til

internationale terroristers invasion af Rusland (vi har ikke glemt dette) og landene i det centralasiatiske område. Først efter, at forfærdelige terrorangreb blev begået på selve USA's egen jord, vågnede USA op og erkendte den fælles terrortrussel.

Det var udelukkende kun det nuværende, egyptiske lederskabs beslutsomhed og visdom, som reddede det arabiske hovedland fra kaos og hæmningsløst hærgende ekstremister. I Syrien begyndte USA og dets allierede, som vi også har set det i fortiden, direkte at finansiere og bevæbne oprørere og tillade dem at fylde op i rækkerne med lejesoldater fra diverse lande. Lad mig stille spørgsmålet, hvorfra får disse oprørere deres penge, våben og militærspecialister? Hvor kommer alt dette fra? Hvordan er det lykkedes det berygtede ISIL at blive en så magtfuld gruppe, grundlæggende set en virkelig, væbnet styrke?

Med hensyn til de finansielle kilder, så kommer pengene i dag ikke kun fra narkotika, hvis produktion er vokset med ikke blot et par procentpoint, men er mangedoblet, siden de internationale koalitionsstyrker har været til stede i Afghanistan. Dette er I klar over. Terroristerne får også penge fra salg af olie. Olie produceres i territorier, som kontrolleres af terroristerne, som sælger den til dumpingpriser, producerer og transporterer den. Men nogen køber denne olie, sælger den videre og tjener på det og tænker ikke på den kendsgerning, at de således finansierer terrorister, som før eller siden kunne komme til deres egen jord og så ødelæggelse i deres eget land.

Rusland har gentagne gange advaret mod farerne ved ensidige militæraktioner, intervention i suveræne staters anliggender og flirt med ekstremister og radikale elementer. Vi insisterede på, at de grupper – og her først og fremmest Islamisk Stat – som bekæmpede Syriens centralregering, skulle indbefattes på listen over terrororganisationer. Men så vi nogen resultater? Vi appellerede forgæves.

Grundlæggende set er den unipolare verden simpelt hen et middel til at retfærdiggøre diktatur over folk og lande. Den unipolare verden viste sig at være en byrde, som var for ubehagelig, tung og vanskelig at håndtere for selv den selvudråbte leder.

Fælles, økonomiske projekter og gensidige investeringer bringer lande sammen på en objektiv måde og hjælper med at udglatte aktuelle problemer i forholdet mellem staterne.

Jeg tror, at vore amerikanske venner simpelt hen er i færd med at save den gren over, som de sidder på.

Vores aktive politik i det asiatiske Stillehavsområde begyndte ikke i går, og den er ikke en respons på sanktioner, men er en politik, som vi har forfulgt i efterhånden en hel del år. Ligesom mange andre lande, inklusive vestlige lande, så vi, at Asien spiller en stadig større rolle i verden, i økonomien og i politik, og vi har simpelt hen ikke råd til at ignorere denne udvikling.

At udvikle økonomiske bånd med disse lande og at gennemføre fælles integrationsprojekter skaber også et stort incitament for vores nationale udvikling. De demografiske, økonomiske og kulturelle tendenser i dag indikerer alle, at afhængigheden af kun en enkelt supermagt vil aftage. Dette er også et spørgsmål, som europæiske og amerikanske eksperter har talt og skrevet om.

Hvad kan vi så forvente, hvis vi vælger ikke at leve efter reglerne, selv om de måske er strenge og ubelejlige – men vælger hellere at leve uden nogen regler overhovedet? Og det er et scenarie, som er helt igennem muligt; vi kan ikke udelukke det, i betragtning af spændingerne i den globale situation. Vi kan allerede nu komme med visse forudsigelser, når vi tager de aktuelle tendenser i betragtning, og disse forudsigelser er desværre ikke optimistiske. Hvis vi ikke skaber et utvetydigt system af gensidige forpligtelser og

aftaler; hvis vi ikke opbygger mekanismer til håndtering og løsning af krisesituationer, vil symptomerne på globalt anarki uundgåeligt vokse.

Rusland har truffet sit valg – vi ønsker at udvikle vores økonomi og udvikle demokratiske værdier. Vi arbejder sammen med vore modstykker i f.eks. Shanghai Cooperation og BRIKS-fællesskabet. Vi ønsker, at vore meninger ligeledes respekteres. Vi må alle udvise forsigtighed for ikke at tage forhastede og farlige skridt. Nogle af aktørerne på den globale front har glemt nødvendigheden af dette.«

Download (PDF, Unknown)

Krigsfare; Ebola; Finanskrak: Vi behøver samarbejde i stedet for konfrontation!

Af Alexander Hartmann

12. oktober 2014 – Hele området ved det østlige Middelhav står på randen af en eksplosion, som meget hurtigt kan brede sig til en krig, hvor alle verdens store magter ville blive trukket med ind – og sluttelig de tre atommagter Rusland, Kina og USA.

NATO-medlemmet Tyrkiet støtter nemlig faktisk »Islamisk Stats« operationer i Syrien og Irak, idet landet forhindrer, at kurdere fra Nordirak kan yde forstærkning til deres eget folk i den nordsyriske by Kobane. Repræsentanter fra Pentagon

indrømmede på en pressekonference den 8. oktober ganske ligeud, at de amerikanske bombeangreb på IS ikke alene kunne forhindre Kobanes fald, og at byens befolkning trues af en frygtelig massakre på de 45.000 indbyggere. Hvis kampene skulle spille over på tyrkisk territorium, ville Tyrkiet, under påberåbelse af artikel 5 i NATO-traktaten, bede om støtte fra forsvarsalliancen.

Blandt de militære øverstbefalende i Islamisk Stat er der også tjetjenske terrorister, som allerede har kæmpet i to krige imod Rusland. I øjeblikket kæmper flere end 1000 tjetjenere under Islamisk Stats sorte flag i Irak og Syrien. En af disse øverstbefalende, som går under navnet »Omar tjetjeneren«, har ganske åbenlyst pralet med, at Islamiske Stats sluttelige mål er Rusland og præsident Putin.

I diskussioner med sine medarbejdere den 9. oktober advarede Lyndon LaRouche om, at den mellemøstlige verden i de næste to uger trues af en katastrofe, som for enhver pris må forhindres. Og at det første, nødvendige skridt til at stoppe denne eksplosion er at fjerne præsident Obama fra embedet.

»Obama bærer ansvaret, fordi han har fremmet denne krig i Mellemøsten. Hvis han ikke fjernes fra embedet, eller gøres fuldstændig magtesløs, er udsigterne til at forhindre, at denne krig bryder ud, ringe.«

Præsident Obama har i månedsvis ignoreret advarslerne fra sin generalstab, militærets efterretningstjeneste og den daværende, irakiske premierminister Al-Maliki om »Islamisk Stat«, advarsler, som nåede ham allerede før angrebene på Fallujah og Ramadi. Idet han gik imod Rusland og Kina og nægtede at optage Syrien og Iran i koalitionen mod Islamisk Stat, forhindrede Obama den eneste mulighed for rettidigt at besejre jihadisterne.

Helt i overensstemmelse med LaRouches vurdering advarede den tidligere, russiske ambassadør Benjamin Popov i et interview

med *RIA Novosti*:

»Kun fælles bestræbelser fra det internationale samfunds og de store, globale magters side kan berede vejen for en sejr over Islamisk Stat; enhver anden strategi er nytteløs.«

Helga Zepp-LaRouche har ligeledes i et BÜSo-webcast (www.bueso.de) den 8. oktober kommenteret situationen i Syrien:

»Vi hænger virkelig i en ualmindelig farlig zone. Der finder allerede diskussioner sted mellem islamister og kurdere i tyske byer, og det viser selvfølgelig alt sammen dette: Vi behøver et totalt paradigmeskift. Bomber alene gør det ikke; man må tværtimod gå til terrorismens rødder. Man må opklare: Hvor kommer dette egentlig fra? Hvem har promoveret det? Finansieringen må afskæres.«

Frem for alt behøver man imidlertid et virkeligt udviklingsperspektiv for hele Mellemøsten (Sydvestasien).

»Det vil sige, at vi behøver en udvidelse af den Nye Silkevej for hele området for at folk der kan have en chance for en fremtid, og for at denne situation ikke skal komme endnu mere ud af kontrol, end den på nuværende tidspunkt allerede er.«

Nøjagtig lige så truende: Ebola og finanskrise

Men krisen omkring Islamisk Stat er ikke den eneste trussel mod den globale civilisation. Den fare, der kommer fra ebola-epidemien i Afrika, er ikke mindre truende.

»Hvad, om ebola brød ud i Grækenland eller på øen Lampedusa?«,

spurgte BÜSo-formanden (Helga Zepp-LaRouche). Efter de årelange, brutale nedskæringer på grund af den globale

finanskrise, vil sundhedssystemerne i netop de sydeuropæiske lande ikke længere være rustet til en større epidemi.

Hertil kommer desuden faren for en ny, global finanskrise og en økonomisk krise. Rettet mod rapporter i avisen Die Welt om, at en sådan ny, stor finanskrise truer, svarede Helga Zepp-LaRouche:

»Jeg tror, at det ville være et stort mirakel, hvis det vestlige, altså det transatlantiske, finanssystem skulle overleve dette kvartal, for der venter jo nogle massive beslutninger. Jeg tror, at Den europæiske Centralbank den 14. oktober, dvs. om få dage, vil offentliggøre resultaterne fra stresstestene af de europæiske banker ... Så må den enten erkende, at bankerne har massive tab eller gældsforpligtelser, eller at bankerne er insolvente, eller også bliver det tilsløret. I begge tilfælde vil det få en enorm virkning.«

De banker, som »er for store til at lade gå fallit«, er, siden krisen med Lehman Brothers i 2008, vokset med 50 %, og den samlede gæld, altså staternes, bankernes og firmaernes kombinerede gæld, er ligeledes steget med 50 %.

»Mens den i 2008 var på 100 milliarder – hvilket dengang var 2 gange verdens BNP, altså hele verdens bruttonationalprodukt, er gælden nu på 150 milliarder, og dermed 2,5 gange verdens BNP ... Det er absolut ikke holdbart.«

Da der på trods af dette hverken fra USA eller EU er nogen som helst tegn på, at de vil ophøre med denne kasinoøkonomi, fortsatte hun,

»går vi ind i en temmelig turbulent og vild tid, og man må blot håbe, at løsningerne, som jo findes, gennemføres i rette tid.«

Denne løsning udgøres af hendes mands, Lyndon LaRouches,

firepunktsprogram: indførelse af en Glass/Steagall-bankopdeling, afslutning på kasinoøkonomien, et kreditsystem i traditionen efter Alexander Hamilton og videnskab som den drivkraft, som sætter økonomien op på et højere produktivitetsniveau. Det er påtrængende nødvendigt. Men heldigvis findes der nogle lande,

»som tænker mere i denne retning, end det i øjeblikket er tilfældet i EU og USA.«

Faktisk er EU slet ikke længere i stand til at handle.

»Så længe, vi forbliver underlagt dette EU-diktat, kan der ikke findes en løsning. Vi må atter få suverænitet over vores egen valuta, og frem for alt må vi bringe kreditskabelsen tilbage under statens suveræne kontrol.« For de overnationale strukturer, som EU, Den europæiske Centralbank og Den internationale Valutafond – også kaldet Trojkaen – »har udelukkende kun repræsenteret storbankernes, investeringsselskabernes og hedgefondenes interesser og har ofret det almene vel, og resultatet er en katastrofe.«

»Amerika må finde tilbage til den rette vej«

I denne situation afhænger alt af, at der frembringes et politisk skifte i USA. Hele verden ser med stor bekymring på disse udviklinger i Amerika.

»For det er jo på ingen måde sådan, at Rusland eller Kina vil 'erstatte' USA som verdensmagt – det ville være at læse det, som BRIKS-staterne står for, helt forkert ... Jeg ved fra betydningsfulde russiske og kinesiske kontakter: Der er ingen, der på nogen måde vil holde USA udenfor, men enhver ved, at Amerika må finde tilbage til sin rette kurs. For hvis dette ikke sker, så frygter vi alle, at noget går helt skævt i løbet af de to år, som Obamaregeringen har tilbage, og at resultatet endda kunne være en stor krig.«

Hun opfordrede alle seerne til at påvirke Amerika for at frembringe et kursskifte dér:

»I grunden handler det virkeligt om, at enhver, der har nogen muligheder og kontakter i Amerika, også bruger dem for at sætte alt ind og på en vis måde skabe en international orkestrering for, at Amerika skal finde tilbage til sin identitet som en stat, der er grundlagt på en Forfatning, og som en republik. For alle vore skæbner afhænger af det.«

Samarbejde i stedet for konfrontation

Det må være målet at gøre en ende på den aktuelle konfrontationspolitik over for Rusland og Kina og i stedet samarbejde med Rusland, Kina, resten af landene i BRIKS-gruppen og deres allierede i hele verden. Desuden må Vestens sanktioner mod Rusland, som alligevel kun beror på løgne, naturligvis ophæves.

Faktisk ligger der i dette samarbejde en stor mulighed, som har langt større betydning end blot at overleve den aktuelle krise.

»Jeg er virkelig begejstret over det, som BRIKS-staterne gør«, understregede BüSo-formanden. »Det er en totalt ny verden, som giver al mulig grund til optimisme. Projekterne, som igangsættes der, menneskenes optimisme – det er helt fantastisk.«

Men det står også klart for alle, at det måske ikke vil være tilstrækkeligt til at forhindre udslettelsen af den menneskelige art, hvis ikke Amerika kommer tilbage på ret kurs.

»Nødvendigheden af at handle er akut. Finanskarak, faren for en stor krig i Mellemøsten, ændring af situationen i Amerika – alle disse kriser brænder påtrængende på, og jeg kan kun

sige: Den eneste mulighed, vi har for at komme ud af denne krise igen, er gennem det program, som vi – BüSo, Schiller Instituttet – har forfulgt igennem 30-40 år, og som nu lykkeligvis bliver virkeliggjort af BRIKS-staterne. Det må Tyskland tilslutte sig, og hvis det gør det, så vil hele Europa følge os. Og så kan vi også håbe på at få en god fremtid. Men at sidde på stakittet, eller kigge frem bag stakittet som tilskuer, det er virkelig den forkerte holdning. Sæt Dem i forbindelse med os, ring til os, og hjælp os med dette paradigmeskifte i Tyskland.«

(Artiklens forfatter Alexander Hartmann er chefredaktør for den tyske avis Neue Solidarität, som er LaRouche-bevægelsens organ i Tyskland. BüSo er forkortelsen for det tyske parti Bürgerrechtsbewegung Solidarität – Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet, som har Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter, som formand. -red.)

Helga Zepp-LaRouche: Om den moralske overlegenhed hos BRIKS-landenes statsledere

28. september 2014 – Der findes i øjeblikket to fuldstændig forskellige grupperinger af stater i verden, som på et ganske afgørende punkt adskiller sig fra hinanden: Deres statslederes moralske kvalitet. På BRIKS-landenes og en hel række andre udviklingslandes eller såkaldte fremvoksende landes side finder vi statsoverhoveder, som modigt forsvarer deres befolknings almene vel og derudover forsøger at bringe hele

verden ind i en harmonisk, ensartet dynamik. På den anden side præsenterer lederne af det såkaldte »frie Vesten« sig som nådesløse statholdere for bankerne, kasinoøkonomien og en arrogant politik, som ud over at forsvare deres egen magtposition næppe anerkender nogen etisk norm. Hvis den atlantiske verdens borgere ikke af de ensrettede medier blev afskåret fra at danne sig et billede af den parallelverden af stater, som siden BRIKS-staternes topmøde i Brasilien i juli måned har været motiveret af en ligefrem betagende stemning for opbygning, ville en begejstret kulturoptimisme for længst have grebet om sig i Europa og USA. Men det er kun et spørgsmål om ganske kort tid, før disse nyheder fra den Nye Verden ikke mere kan undertrykkes.

Men før dette sker, trues netop denne vestlige verden ikke blot af terrorangreb, som udgår fra IS-grupperingen, Al-Nusra og andre Al-Qaeda-aflæggere, men også af en skærpelse af politistatsmetoder, som faren for terror faktisk er en lejlighed til og et påskud for at indføre. Lyndon LaRouche har netop, i forbindelse med den skandaleombruste, amerikanske justitsminister Eric Holders tilbagetræden, advaret om, at, i USA tyder alt på, at en yderligere skærpelse af politistatsmetoder truer i den nærmeste fremtid, metoder, som allerede blev etableret efter angrebene den 11. september – og at denne skærpelse kan gå så vidt som til etableringen af et fascistisk diktatur, og det ikke alene i USA. Dette må for enhver pris forhindres, og det findes der absolut muligheder for, ikke mindst gennem offentliggørelsen af de 28 sider af den oprindelige rapport fra Kongressens kommission til undersøgelse af 11. september 2001, og som omhandler finansieringen af terroristerne og Saudi Arabiens rolle. Frem for alt må den amerikanske befolkning og verdensoffentligheden blive sig denne fare bevidst.

Den irakiske ministerpræsident Al-Abadi har advaret om, at man, ud fra forhør af tilfangetagne IS-terrorister, som stammer fra USA og Frankrig, kan slutte, at der er planlagt

terrorangreb i amerikanske og franske undergrundsbaner.

Udenrigsministeriet i Berlin udstedte på sin side en advarsel om, at der er en forhøjet risiko for tyske borgere i forbindelse med 24 afrikanske, arabiske og asiatiske stater, nemlig de stater, hvor islamiske terrorgrupper er aktive.

Hvor rejsen skal gå hen bliver tydelig i de nye antiterrorlove, som det australske Senat netop har vedtaget, og som gør det praktisk muligt for efterretningstjenesten totalt at udspionere enhver borger og overvåge hele det australske internet, såvel som straffe »ansvarsløse« journalister eller »whistleblowers« med ti års fængsel. Kritikere af denne lov henviser til, at personer under disse omstændigheder aldrig vil få at vide, i forbindelse med hvilke operationer, de skulle have forholdt sig »ansvarsløse«, da disse jo er hemmelige.

I Europa, hvor en opklaring og korrektion af NSA's, GCHQ's og formodentlig også BND's, og andres, totale udspionering af borgerne, under alle omstændigheder stadig lader vente på sig, truer denne nye advarsel om terror med hurtigt at kvæle de skrøbelige små stemmer, som kommer fra oppositionen mod dette Orwellske diktatur. Faren for et fascistisk diktatur under påskud af terrorbekæmpelse er ligeså reel, som faren for, at situationen i Mellemøsten eller situationen omkring NATO's konfrontation over for Rusland skal føre til Tredje Verdenskrig. Men chancen for, at denne mislykkede politik snart vil blive erstattet af en ny politik, er kæmpestor.

Den bedste indikator for en ny, verdenspolitisk geometri var begivenhederne inden for rammerne af årets FN-Generalforsamling i New York. Alt imens præsident Obama forsøgte at demonstrere »lederskab« med tre, maniske taler – om kampen mod den menneskeskabte klimaforandring, om krigen mod ISIS-terrorismen og om en særdeles forsinket mobilisering imod Ebolakrisen – så demonstrerede statslederne for den nye, økonomiske verdensorden med deres taler, at den intimiderende

atmosfære fra den såkaldte Washington-konsensus – ifølge hvilken kun det eksisterer, som behager Wall Street og City of London – er noget, som hører fortiden til. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi bekendtgjorde efter et separat møde mellem de fem BRIKS-staters udenrigsministre, at deres nationer ville udbygge processen med et forstærket samarbejde inden for politiske, økonomiske og videnskabelige områder, som var blevet aftalt i Fortaleza i Brasilien, og desuden ville udvikle fælles strategier og løsninger for de farligste konflikter i verden.

Den brasilianske præsident Dilma Rousseff gjorde det, i sin åbningstale til Generalforsamlingen, meget klart, hvor rødderne til disse farlige konflikter skal findes, nemlig i Blairs og Obamas totalt mislykkede politik, den såkaldte »Responsibility to Protect«-doktrin (R2P) – ansvar for at beskytte – som har leveret påskuddet til fuldstændigt at tilsidesætte staternes suverænitet, som er forankret i folkeretten. Man havde, sagde hun, i Syriens, Iraks, Libyens, Nordafrikas og Ukraines tilfælde set, at magtanvendelse er fuldstændig uegnet til at fjerne de dybereliggende årsager til konflikterne. Hver ny militærintervention havde, i stedet for at bringe fred, kun forstærket disse konflikter.

Dilma Rousseff sagde endvidere, at NATO i Libyens tilfælde havde misbrugt R2P-konceptet til at gå langt ud over mandatet fra FN's Sikkerhedsråd og bombardere landet, bevæbne militser og sætte et regimeskift i gang. Dette havde imidlertid kun forstærket terrorismen, styrtet befolkningen ud i et kaos af et utroligt omfang og ført til tortur, kidnapning, voldtægt og ulovlig fængsling og henrettelser. BRIKS-staterne opfatter sig selv som en modpol til den gamle struktur (globaliseringspolitikken), som ikke er i stand til at fjerne de risici, som udgør en fare for hele planeten, sagde hun.

Lige så klar var Argentinas præsident Cristina Fernández de Kirchner i sin tale til FN's Sikkerhedsråd den 24. september, hvor hun sad kun to pladser fra præsident Obama. Hun henviste

til Pave Frans, som har sagt, at Tredje Verdenskrig allerede var begyndt, og at den nuværende politik kun havde haft permanente blodudgydelser til følge. Hun fremhævede den omstændighed, at ligesom Osama Bin Laden, som oprindeligt var uddannet af USA til krigen mod Sovjetunionen, vendte sig mod USA, så snart denne krig var forbi, så slutter de personer, som endnu for et år siden blev fejret og bevæbnet som »frihedskæmpere« i Libyen og Syrien, med det formål at styrte Assadregeringen, sig nu til ISIS-terroristerne som USA's svorne fjende.

Repræsentanter for BRIKS-staterne fremhævede Egyptens rolle med hensyn til dets succesrige politik for konfliktløsning og præsident al-Sisis lederskab, som på afgørende vis har fremmet fredsprocessen i Mellemøsten, idet han mæglede mellem de palæstinensiske grupperinger og nu traf foranstaltninger til at genopbygge Gazastriben, som blev forvandlet til murbrokker og aske af Israels tæppebombning.

Mange andre deltagere i årets FN-Generalforsamling i New York beretter ligeledes om en totalt forandret stemning, hvor etableringen af en global alliance af stater, hvis regeringer ikke længere er bange for at sige sandheden om Washingtons og Londons mislykkede politik, fylder enhver, som er interesseret i løsninger, med optimisme.

Denne nye gnist kom også til udtryk i en bemærkelsesværdig tale, som den kinesiske præsident Xi Jinping holdt på en konference i anledning af 2565-året for Konfucius' fødsel. Han understregede, hvor vigtigt det er at pleje den traditionelle, kinesiske kultur, fordi kulturen udgør en nations sjæl. Den fremragende, traditionelle kultur må forbindes med den moderne kultur, således, at der kan opstå noget nyt af det. Det er lige så vigtigt, sagde han, at erkende andre kulturers styrke og væsen for at forstå den kinesiske kulturs værdighed, selvtillid og styrke. Enhver kultur må værne om sin egen tænkning og kultur samtidig med, at den forstår og respekterer andre kulturer.

Dette budskab har desværre endnu ikke nået den tyske regering, fra hvilken man hidtil intet har hørt om Leibniz, Lessing eller Schiller. I stedet for stillede finansminister Schäuble sig til rådighed for en helsides annonce fra gribbefondene og deres lobbygruppe, American Task Force Argentina, hvor han lod sig citere med fjendtlige og faktisk falske udsagn imod Argentina. Dermed har Schäuble stillet sig på deres side, som er skyldige i verdens dystre tilstand. Heldigvis vil deres politiske karriere snart være forbi.

Billede: Dilma Rousseff taler i FN

Helga Zepp-LaRouche: Verden har et presserende behov for en ny, inkluderende sikkerheds- arkitektur!

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

21. sep. 2014 – Ved folkeafstemningen om Skotlands uafhængighed er London endnu engang kun med nød og næppe sluppet godt fra det – takket være en massiv skræmmekampagne. Men selv New York Times kommenterede, at den bitterhed, som er kommet til udtryk i Skotland imod Westminster-politikken – en politik, der er til gavn for de superrige, imperiekrige osv. – er paradigmatisk for den voksende vrede i befolkningen i USA

og Eurozonen over etablisementets politiks eklatante fiasko.

I total kontrast hertil bygger den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske premierminister Narendra Modi i mellemtiden videre på et alternativt, økonomisk system og har optimistisk erklæret, at Kina og Indien tilsammen repræsenterer 35 % af menneskeheden og sammen skriver drejebogen for fremtiden.

Xi Jinpings tredages besøg i Indien repræsenterede virkelig et kvalitativt gennembrud i de kinesisk-indiske relationer. Ikke blot har Kina til hensigt i de næste fem år at investere 20 milliarder dollars i Indien i opbygning af højhastighedsjernbaner, modernisering af jernbanestationer, industriparker, telekommunikation og produktion af automobildele, men Kina vil til gengæld også åbne sit marked for indiske, farmaceutiske produkter og landbrugsprodukter, samt film. Andre aftaler regulerer samarbejdet om udvikling af atomkraft, fredelig anvendelse af rumfart, et partnerskab mellem byerne Shanghai og Mumbai, såvel som kulturelle udvekslinger, og – hvad der er særlig vigtigt – det aftaltes, at man snarest endegyldigt ville bilægge endnu åbentstående grænsestridigheder.

Senest med løsningen af dette spørgsmål trues de vestlige medier og tænketanke med at udgå for det stof, som de synes at behøve til deres, til absurditet grænsende, smålighed. For ude af stand til at erkende det store design bag dette topmøde, har de vestlige medier udeladt dette til fordel for kun at beskrive de formentlige, geopolitiske interessekonflikter mellem de to nationer.

For kammertjeneren findes der ingen helte – men ikke, fordi han ikke er en helt, men fordi enhver er en kammertjener; således beskriver Hegel denne mentale tilstand i sin fænomenologi. Det, som disse medierepræsentanter og tænketanke med deres snæversynede, geopolitiske perspektiv ikke forstår, er den kvalitative forandring, som har udviklet sig i løbet af

det seneste år med Xi Jinpings politik med den Nye Silkevej og BRIKS-staternes dynamik for en ægte udviklingspolitik. Stadig flere af Asiens, Sydamerikas og Afrikas stater modsætter sig IMF's og Verdensbankens korset af betingelser og er i færd med at skabe egne udviklingsbanker med AIIB (Asiens Infrastruktur-Investeringsbank), NDB (Nye Udviklingsbank) og en SCO-bank (Shanghai Cooperation Organisation), som udelukkende er tilegnet finansieringen af realøkonomiske projekter, og ikke spekulation.

Bag ved dette ligger der en beslutsomhed om endelig at komme i gang med transformationen, ud af underudvikling og fattigdom og frem til at forsvare sin egen befolknings almene vel. Det, som skriverkarlene og de talende hoveder ikke kan forestille sig, er den kendsgerning, at der findes nutidige regeringer, som virkelig forsvare deres nationers og menneskehedens interesser – og ikke bankernes, hvilket er sædvanligt i Europa og USA.

Den voksende alliance af BRIKS-stater, UNASUR-stater i Sydamerika og medlemmer af ASEAN og SCO i Asien, og til hvilke man også må henregne stater som Egypten, Nicaragua og Sydkorea, er ikke kun smedet sammen gennem det fælles, økonomiske udviklingsperspektiv, men også i erkendelsen af, at den amerikanske regerings, Storbritanniens, NATO's og EU's konfrontationsstrategi over for Rusland har fremmanet den umiddelbare fare for en global, term nuklear krig.

I en udsædvanlig artikel med titlen: »Eftersom muligheden for en tredje verdenskrig eksisterer, må Kina være forberedt«, beskæftiger professor Han Xudong fra Folkets Befrielseshærs Nationale Forsvarsuniversitet sig med dette spørgsmål. Af den tilspidsede krise i Ukraine truer en direkte militær konfrontation mellem USA og Rusland med at udvikle sig, som, så snart den er brudt ud, ville sprede sig til hele planeten og eskalere til en verdenskrig.

I øjeblikket er verden allerede gået ind i verdenskrigens

tredje fase, som drejer sig om verdensrummet, internettet og verdenshavene. Kina kan, konfronteret med disse trusler, ikke blive trængt op i en passiv position, hvor landet er sårbart; det må altså tænke på en tredje verdenskrig, hvor det drejer sig om at udvikle sine militære styrker, først og fremmest flåden og flyvevåbnet, skriver Han Xudong.

Pave Frans sagde i princippet nøjagtig det samme i anledning af en mindehøjtidelighed for udbruddet af Første Verdenskrig. Han sagde, at man allerede udkæmper »en stykkevis verdenskrig«, med forbrydelser, massakrer og ødelæggelser. Og den tyske historiker Michael Stürmer har netop i Die Welt fremlagt en diagnose, der siger, at verdenspolitikken siden Ukraine-krisen har befundet sig i en eksperimentaltilstand, hvor gennemprøvede regler for kriseforebyggelse og krisehåndtering er blevet smidt over bord, og hvor det ledende personale ikke har nogen erfaring med nødsituationer. I kampretorikken mangler der en behørig respekt for de grænseløse muligheder for ødelæggelse og selvødelæggelse. Den sikkerhedsarkitektur, som opstod af den Kolde Krig, og som forbløffende nok sluttede uden en katastrofe med den tyske genforening, skal nu være afløst af en epoke med ikke-erklærede, små krige uden begyndelse og uden afslutning, og som strækker sig fra Indokina/Vietnam til Afghanistan, Syrien og Irak. I Ukraine-krisen handler begge sider uden mål og uden udgangsperspektiv, ingen ved, hvor det alt sammen ender, den ene optrapning føre til den næste, og fornuftsbudene fra den lange, atomare fred synes at være glemt, skriver Stürmer.

Den russiske premierminister Dmitri Medvedev opsummerede netop situationen på en konference om økonomi i Sotji: »Grundlæggende set er hele det europæiske sikkerhedssystem truet, såvel som også grundlæggende værdier, fortsat globalisering og principielt hele idéen om fredelig udvikling. Jeg har følelsen af, at Vesten fuldstændig har glemt, at Rusland har sine egne, nationale interesser ... Historien viser klart, at alle forsøg på at udøve pres på Rusland gennem

sådanne tiltag (sanktioner) har været forgæves. Vi vil ikke acceptere politisk afpresning. Vi er verdens største land, en atommagt, hvor 150 millioner mennesker lever, et område med enorme råmaterialer og et kæmpemarked for varer, tjenesteydelser og investeringer. Vesten opfører sig derimod, som om Rusland slet ikke fandtes på verdenskortet.«

Når det nu, fra det kinesiske militær og til Paven, den russiske regering og voksende grupperinger inden for alle europæiske nationer, står klart, at Tredje Verdenskrig egentlig allerede er begyndt, at alle spilleregler til at undgå krigen er røget over bord, og der egentlig ikke længere findes noget sikkerhedssystem – hvorfor trækker vi så ikke øjeblikkeligt i nødbremsen og standser dette vanvittige tog, som i fuld fart raser direkte mod muren, bag hvilken kun findes den store intethed?

Vi må omgående have en global konference om denne nødtilstand, som kun har ét eneste tema: Hvordan skal en global, inkluderende sikkerheds-arkitektur, som garanterer eksistensen af og sikkerheden for alle nationer på denne planet, være organiseret?

Det er dog åbenbart, at den aktuelle, strategiske krise begyndte med de brudte løfter til Rusland på tidspunktet for Sovjetunionens opløsning, nemlig, at NATO's grænser aldrig ville blive udvidet til Ruslands grænser. Vi må atter udgå fra dette punkt og det lige så åbenlyse punkt, at der i 1991 ikke fandtes nogen overbevisende grund til, at Rusland blev udelukket fra alle forbund, og at NATO og EU i stedet blev udvidet stadig længere mod øst, således at den hensigt, at inddæmme Rusland og sluttelig gøre landet umuligt at forsvare, ikke mere kan benægtes.

Præsident Xi Jinping har gentagne gange argumenteret med, at der ikke kan være en sikkerhedsordning, som kun giver nogle stater sikkerhed, mens andre forbliver i en tilstand af fare og kaos, men at udelukkende kun en inklusiv

sikkerhedsarkitektur kan garantere verdensfreden. Netop en sådan global sikkerhedsarkitektur, som omfatter alle stater på Jorden, må sættes på dagsordenen som hastesag, hvis vi ikke vil begå kollektivt selvmord.

Det indlysende, økonomiske grundlag for et sådant inkluderende sikkerhedskoncept er programmet for den Nye Silkevej, hvis virkeliggørelse Kina arbejder på, og hvis ånd de ovenstående alliancer har tilsluttet sig. Den kinesiske regering har gentagne gange understreget, at denne idé om den Nye Silkevej er et åbent koncept, som alle Jordens nationer kan tilslutte sig.

Den menneskelige art vil kun overleve, hvis vi lærer lektien fra det 20. århundredes to verdenskrige og ophører med at tænke i geopolitiske kategorier. Vi må erstatte denne imperialistiske, oligarkiske anskuelse med et nyt paradigme, som gør menneskehedens fælles mål til en prioritet, som bestemmer alt andet. Dette er i øvrigt den vision, som Nikolaus fra Kues (Nicolaus Cusanus) allerede i det 15. århundrede med Coincidentia Oppositorum-tænkemåden, modsætningernes sammenfald, var fortaler for, og om hvilken han har sagt, at det er den eneste måde, hvorpå overensstemmelse med makrokosmos kan opnås.

Vi er nu kommet til et punkt, hvor vores overlevelse som art er afhængig af, at vi når frem til dette niveau af tænkning.

*Foto: Xi Jinping med frue og Narendra Modi under besøget i
Indien*

Lyndon LaRouche: »Kablet er skåret over«

Det britiske Imperies Bail-in driver verden frem mod term nuklear Tredje Verdenskrig

April 2014 – »Præsidenten for De forenede Stater leger nu med en term nuklear krig, som vil involvere USA og andre imod Rusland og Kina«, lød Lyndon LaRouches anklage den 4. april. »Og derfor må præsidenten for De forenede Stater af denne grund stilles for en rigsret.«

Obama er intet andet end en marionet for den britiske Dronning og det finansimperium, hun repræsenterer, og som er fast besluttet på at tvinge de større magter i Eurasien til at underkaste sig – som Europa har gjort – en udplyndring, som fører til udslettelse, eller også stå over for en term nuklear konfrontation af den slags, som de nu forsøger at iscenesætte omkring krisen i Ukraine, som de oprindeligt skabte.

Drivkraften bag dette krigsfremstød er, som LaRouche gentagne gange har forklaret, hele det transatlantiske finanssystems sammenbrud, som er fremskyndet af beslutningen om at skifte over til fremgangsmåden med »bail in« for global bankreorganisering.

LaRouche har sammenlignet denne aktuelle »bail-in«-iscenesættelse med en elevators frie fald fra en skyskrabers 70. etage. »Kablet er allerede skåret over«, erklærede LaRouche.

Under en diskussion den 5. april forklarede LaRouche: »Man kan bruge en meget simpel tommelfingerregel: Tag den inflation, der er fremkommet, dvs. væksten af Wall Streets spekulation, siden Bill Clinton forlod præsidentembedet. Tag samtlige regnskaber i USA, siden Bill Clinton forlod embedet som præsident. Alt det, der er forøget mht. Wall Street, er falsk.

Når bail-in derfor begynder – og husk, der fandtes aldrig nogen virkelig nettovækst i USA's fysiske økonomi, faktisk siden Bill Clinton, men selv tidligere. Den nedadgående kurve i USA, mht. arbejdskraftens produktive evne, begyndte grundlæggende set med indledningen af krigen i Indokina. Det kollapsede på det tidspunkt. Siden da har USA ikke haft nogen faktisk nettovækst i den fysisk-økonomiske produktivitet.

Se nu på tallene dengang, og se på stigningen: Det er stigningen i den opadgående bail-out. Alle bail-outs udgår fra det niveau, faktisk. Når bail-in kommer til, er det, man gør, faktisk, at man kolliderer hele den nominelle værdi, som er involveret i bail-out-systemet. Og det styrtdykker i en hyper-accelereret hastighed. Det er nøglen til at forstå dette spørgsmål. Når det først begynder, med bail-in-processen, som London forstår det, er sammenbruddets accelererende hastighed uundgåelig.

Så hvis briterne ikke kan gennemføre nummeret med en succesfuld krigsoperation, imod planeten, er det ude med dem ('screwed'). *Og det er, hvad spørgsmålet drejer sig om: Det er, hvad krigen drejer sig om.*

Se, hvis briterne kom ud af sammenbruddet – lasede og forslåede osv. – midt under en krig, så skylder de ikke noget! Det, der slår dem ihjel, er den gæld, de skylder! Den eneste måde, hvorpå de kan annullere den gæld, de skylder, nu, under bail-in-betingelserne, er *ved at gå i krig!* Og det er Det britiske Imperium, og ingen andre, som er i færd med at starte denne krig.«

Den pædagogiske, grafiske fremstilling af LaRouches »Typiske Kollapsfunktion« giver os det bedste redskab til at forstå den proces, der nu er i gang. Siden mordet på John F. Kennedy og lanceringen af Vietnamkrigen har vækstraten i USA's fysiske økonomi været negativ. I modsætning hertil er en hyperbolsk stigende vækst af de totale, finansielle aggregater (såsom derivater) blevet støttet af voksende monetære midler. Under

denne fase i væksten af den spekulative finansboble måtte de monetære aggregaters vækstrate på et vist tidspunkt overstige de finansielle værdipapirers vækstrate, for blot at afholde denne værdipapirsboble fra at bryde – en politik, der undertiden kendes som »bail-out« eller »kvantitativ lempelse«.

Med skiftet over til Det britiske Imperiums forsøg på at indføre en »bail-in«-politik er en proces med ukontrollabel implosion af finansielle aggregater blevet udløst – ligesom en elevator i frit fald fra 70. etage i en bygning. Og Wall Street og City of London er så bankerotte og så desperate, at de er begyndt at markedsføre det, de selv kalder »bail-in-obligationer« – obligationer, som vil blive værdiløse, når bail-in indtræder. Det er ligesom at købe og sælge siddepladser til en elevator i frit fald – med en fornemmelse af på en eller anden måde at kunne hoppe af i sikkerhed ved tiende etage.

Hvilken størrelsesorden taler vi om med hensyn til den spekulative boble, der er ved at kollapse? I 1999, på det tidspunkt, hvor Glass-Steagall blev ophævet til fordel for Gramm-Leach-Bliley-Lewinsky-loven, stod de anslåede totale finansielle aggregater i hele verden i blot 275 billioner dollars. I dag er denne boble vokset hyperbolsk til henved 1.7 billioner dollars – en seksdobling på 14 år! Som resultat af Det britiske Imperiums bail-in-politik kan man forvente, at værdiløse finansielle værdipapirer til henved 1,5 billioner dollars vil gå op i røg.

Det er den drivende kraft bag en termionuklear krig. Og det er derfor, Obama omgående må stilles for en rigsret, og Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov genindføres.